

TEXT DE PE COPERTA PATRU:

„Horia, Gârbea, Billclintonienii

Florica Bud practică un gen rar în literatura contemporană; scrisul ei este la limita între ficțiune, eseu și publicistică. Experiența celorlalte volume, dedicate atât copiilor cât și celor mari, îi marchează textele care devin accesibile și gingașe. Florica Bud este o scriitoare ce încearcă să-și seducă toți cititorii prin grație. În lumea literară ea manifestă din plin vocația de catalizator cultural, are talentul de a-i apropia pe artiști și de a media cu delicatețe orgoliile lor. Scriitoarea din Baia Mare este o Madame de Récamier a anului 2000 care-i proteguie pe artiști de angoasele tranziției.”

Florica Bud

Billclintonienii

(cartea cu pagini libere)

Editura Eminescu
București 1999

Pentru billclintoniana *Ființă A*, fără a cărei prezență totalitară și grăbită, existența *Ființei E* ar fi insipid de frumoasă!!!

Dar și pentru monicele care, aspirând să devină măcar *Ființe E*, sfârșesc pline de remușcări în aceleași brațe pământene!!!

*E*n fin, Madame de Bovary a fost reabilitată exact de cel care a dezHonorat-o, eternul Monsieur Sans Honneur. Domnia sa, învingând granițele temporale, se plimbă arogant printre Noi, bărbații. Și atunci Noi, femeile, suntem silite zilnic să ne întrebăm: într-o lume de billclintonieni, doar monicele rezistă!?

*P*agină liberă – simplă, potrivită lui Luca și imaginii sale prinse în insectarul ei. Un Luca negativ, dar unic, pe care îl voi destina Mirunei, pentru a-i pedepsi feminitatea ce și-o poartă cu atâta dezinvoltură și dulceață pe tărâmul *Aici Ni*, acest posomorât sfârșit de secol și mileniu.

Ce găscă proastă, exclamă Luca, adresându-se sinelui ce zburda la acea oră – 10.00 p.m., 23 august a.c. – ca un cățel fericit și exaltat, acum când stăpânul, vesel și el, i-a scos lesa. În răstimp făcea cu ochiul altor vietăți, ce asemenea lui, candidați surprinși în ipostaze profund umane, se simțeau atât de bine în pielea lor de billclintonieni! *Mii de raci și o zgripturoaică*, îi veni în minte exclamația preferată a piratului Macoco, prietenul său din copilărie, pentru a sublinia încântarea pe care i-o trezea adjectivul. Ce importanță că era în plus! Substantivul *găscă* spunea tot ceea ce era de spus cetelor de truditoni și vânători de greșeli. Dar, în rostirea sa, prin el, tot neamul său de bărbați virili, ce desigur nu vor ajunge niciodată să-și schimbe genul, aruncă o mânășă de spadasin celor dispuși să răspundă provocării.

Ce și-o fi închipuit nudul inferior din fața sa, că-l poate impresiona pe ditamai Luca o păpușă smiorcăită și alinată???

Pagină liberă - a cărei suprafață, noi, cei înregimentați în batalionul *obiecte în care se toarnă cu tolcerul**, cu gândirea transformată în memorie auxiliară ce târăște după ea formule, teoreme, reacții, grafice, am calculat-o deja, fericiți că suntem niște foști cobai încă în formă. Aici, va zburda neîngrădită iubirea de sine a lui Luca, ajuns la concluzia vieții sale: *Dacă el nu se iubește, alții nu au nici un motiv să o facă!!!?*

*- pâlnie la Ulmeni, Maramureș

Când Luca pronunță *nud inferior*, simți că-i crește respectul de sine și de produsul superior al

cerebelului care veghează zi și noapte la bunul mers al întregului sistem \mathcal{L} . Se iubea categoric, de ce nu?

Pot să-i reproșeze semenii săi, billclintonienii, ceva în sensul acesta? Ce vină are el dacă nici măcar nudurile nu sunt egale în fața oamenilor? Acum stă întins asemenea unei pașă ce își savurează plăcerile de a-și chinui nevestele. Allah știe din ce motive! In lipsa haremului, Luca, cel serios și grav, pe care din motive absconse îl simpatizăm dispuși să-l votăm chiar dacă el nu și-a propus să candideze încă, își savurează victoria în fața *șoricelului* ce s-a deconspirat. Den femeia fatală, care era acum o jumătate de oră, a rămas o școlăriță prinsă cu lecția neînvățată. *Atunci de ce ai ridicat două degete să răspunzi?* o întrebă rece și din ochiul mai puțin iubit Luca, spre dezamăgirea ursitoarelor bune ce urmăreau serialul uman pe ecrane secrete. Bună întrebare, dar nu potrivită pentru Miruna care visa doar liniște, porția zilnică de care face rost din ce în ce mai greu. *Liniște?* Întrebă arogant puiul de lele. *Dar ce sunt eu șef de aprozar, ca să-ți vând un kilogram de fericire, când toate evenimentele se învârt în jurul meu făcându-mi cu ochiul?* Chiar crede nudulețul din banca acuzaților, ce nu au primit încă dreptul de a se apăra, că el are timp de pierdut cu toate neajutoarele plângăcioase care doresc să fie fericite pe socoteala lui ???

Pagină liberă – portret în care vrea să se ascundă Luca, chiar dacă nici autorul, nici cititorii nu s-au decis pentru un personaj pozitiv ori unul negativ! Precizia aparține doar oglinzii ce are doar intrări. Ieșirile au fost blocate în speranța că personajul amintit va da tot ce are mai bun din răul pe care îl prevedem noi, cei indeciși, dispuși să facem drum împreună pe firul suspendat între un pol și un... Pall Mall!?!

Stai unul lângă altul, un Luca și o Miruna, actuali și viitori străini, fără un trecut care să-i explice, ori să le expună în mod detaliat gesturile. Comunul lor este puțin, sărac și relativ dramatic. Ea, no comment ! El, nemulțumit că minidestinul i-a scos în cale un exemplar

feminin – nostim, ce-i drept – dar la capitolul dragoste a trebuit să o lase repetentă! Nu-și revine nici acum, la ora două după miezul nopții, din uimire și indignare! În urma sa, genul acesta femeie, fără îndoială, nu înșală așteptările unui bărbat. Îi face iarăși inventarul! Răspunsul este Da, vinovata are tot ceea ce trebuie! Atunci cum își justifică, ea, Miruna, totala sa abesență, lenea aproape filosofică reușind să-l dezarmeze! O privea ostentativ, nevenindu-i să creadă că se poate stăpâni să nu o bruscheze. Mai sunt femei care nu știi? Ce rost are să-și piardă vremea cu întrebări fără răspuns, când nimeni nu-l obliga să rămână lângă ea, nici măcar minutele de complezență. Și, totuși, nu-și urmă primul impuls, ce-l chema spre lumea lui obișnuită, cu femei comode din punctul său de vedere, femei care nu-i dădeau dureri de cap. Cu un rest de tensiune, îi venea să o plesnească, să o întrebe ce a făcut până la vârsta ei în această privință. Departate de a arăta ca o vinovată, totuși era stingheră, cu claiă sa roșcată, zburlită, de parcă ce mare lucru s-ar fi întâmplat!... O disprețuia, chiar dacă în acest război ea încerca să se salveze printr-o apropiere tandră, refuzând eșecul inevitabil, ca pe o durere nedorită. Luca se simți ofensat și tras pe sfoară asemenea unui copil care, dorindu-și o mașină mare și adevărată, se trezește cu o simplă acadea ce îi zâmbește obraznic din celofanul lipicios!

Pagină liberă – minut de reculegere în memoria celor care, luptând pe baricada îndrăgostiților cu îndatoriri și drepturi depline, cotizanți la zi ai vistieriei lui Cupidon, au sfârșit din motive neștiute în brațele de împrumut ale billclintonienilor ori ale monicelor, ce, în fond, au și ei (ele) dreptul la un anumit fel de fericire!!!

Nu se va înjosi lovind o doamnă – din punctul lui de vedere ea nu era femeie – dar o va sili să scrie de o sută de ori în rând cu toți pedepsiții lumii:

Eu, Miruna David, de profesie avocat, fost inginer, domiciliată, necăsătorită, fără copii, prezentabilă, am ademenit prin puterea mea exagerat de

pisicoasă și plină de promisiuni pe reclamantul Luca I. Șamira. L-am cunoscut pe acest domn la prietena mea Ana, după ce m-am adresat lui, ca unui copil răzgâiat, cu invectiva «mucosule». Întreaga suflare prezentă la Ana în acea seară aștepta ca adresantul să reacționeze, domnia sa fiind iute la mână. Dar, din motive știute doar de el, nu s-a întâmplat nimic, ba mai mult, el s-a oferit să mă conducă acasă. Promit să renunț la tot ceea ce este feminin și atrăgător în ținuta mea pentru a nu mai induce în eroare eventualii admiratori. Recunosc că am adus prejudicii femeilor mature ce nu au nici o vină că mai există exemplare asemenea mie, cu mari pretenții de la un anumit moment intim. Semnez în deplină cunoștință de cauză: Miruna.

Nepăsător o voi sili să citească cu voce potrivită pedeapsa, în timp ce eu am să tac cu înțeles. O tăcere ostilă pe durata căreia să-și închipuie tot ceea ce este mai rău. Să își imagineze că este urâtă, bătrână, șleampătă sau chiar o prostituată proastă, căci cele deștepte au măcar un preț!

Atmosfera este peste așteptări de bună, deși deși Luca dorește din tot sufletul ca Miruna să înceapă să plângă. Sigur, ea este genul plângăcios, dar el era pregătit să-i facă față cu o doză de indiferență – șoc!!!

Pagină liberă – vacanță pentru adulții antipatici ce se regăsesc în preajma lui Luca, dispuși să închidă ochii, refuzând să-l corecteze, complăcându-se în acțiuni și gânduri fără regrete. Nu-i de mirare că singura Ființa E, dispusă să-l vadă într-o lumină reală ca să-l poată ierta și ajuta, este Miruna. Să-ți propui să înveți un adult tip Luca să iubească este o risipă de energie, preț de un Everest! Încăpățânată, temerară, Miruna nu suportă ideea unui Luca ce se zbenguie fără să-i pese că lipsa lui de iubire rănește cu atâta nonșalanță tot ceea ce îi pică în cale. Oameni buni, Miruna a acceptat din mers riscurile... Atenție, Luca!!!

Ce simplu ar fi să o scoată din starea aceasta penibilă pentru amândoi, iar pentru ea mai mult, aproape o catastrofă, dar nu o voi face. Dorește să o umilească până la capăt. Ce *gâscă proastă*, își agresează pentru a doua oară sinele!!! A avut ocazia să cunoască tainele unei nopți de dragoste și ea, *Vaca Domnului* – expresia aceasta s-ar putea totuși să nu-i aparțină – nu a știut să

profite. O ura cu adevărat. Îi veni în minte Diana și tot confortul pe care i-l dă trupul ei de femeie ce știe să satisfacă un bărbat. Miruna și restul găștelor – doar de aceea există pluralul de la găscă, pentru a cuprinde la sânul prea primitor toate refuzatele sorții – ar trebui pedepsite! Da, nu ar fi rea o lege care să le pună la punct! Dar oare ce pedeapsă li s-ar cuveni? Va propune o meditație în grup, billclintonienilor. Zâmbi șagalnic unui gând și apoi deveni grav, nu vroia să dea speranțe spioanei pe care ursitoarele siropoase și dornice de povești parfumate i-o trimiseră. Ea, Miruna, nu îndrăznește să se miște, stătea într-o poziție chinuită, ca să nu-l deranjeze pe Măria Sa Luca Întâiul, deși spațiul în care se înfruntau era al ei. Dacă ar ști monicele de dincolo de ușă, ar da buzna să o scoată din impas ori, poate, să o arunce pentru totdeauna în brațele neputinței. Oricare ar fi soluția oferită, spre deosebire de ea, ele sunt ființe vii, ce se prefac măcar că trăiesc. El simțea toate acestea, nu degeaba se iubea cu atâta disperare, însă dorea să prelungească umilința orei de sex, tocmai pentru a alimenta bănuiala că noul val, ce vrea să șteargă orice urmă de sentimentalism, o va înghiți și pe ea fără drept de apel.

Pagină liberă – ce se dedică ursitoarelor și zânelor bune, obosite și înfrigurate de lupta lor atât de inegală cu răul. Vrăjitoarele și duhurile rele ar dori și ele un pic de răgaz, într-o lume în care realul a depășit imaginarul, iar lupta lor este împotriva neutrilor, femininului și iarăși a neutrilor...

Ochii lui reci o priveau aprobând presupunerea ei că totul a fost un joc amuzant pentru el, un joc ce înscrisa *întâmplarea lor* pe orbita detestabil de reală a sexului. Faptul că Luca o dezbrăcase atât de precipitat, ca un adolescent pentru care răbdarea și manierele nu mai

contează, îi crease Mirunei impresia falsă că el o dorea ca un veritabil îndrăgostit și aștepta ca dezmiardarea lui să o trezească din starea de indiferență în care o aruncase Costien. Oare va ieși din letargia clipelor ce curgeau fără să scimbe centrul de greutate al universului interior? Nu, ochii lui fără viață nu-i pregăteau nimic bun! Se simțea vinovată pentru durerea din care nu avea ieșire. Dorința ei de a uita tot ceea ce era legat de Costein a fost o nesăbuiță copilărească și dureroasă. Ce căuta lângă acest străin care nu-i inspira decât dezgust față de propria persoană? Din instinct, se feri de gestul firesc al bărbatului de lângă ea. Oare chiar ură nutrea Miruna, când pentru o secundă avusese curajul să se uite în ochii lui? Dacă ar avea puterea să-i înfrunte privirea! Se simțea însă falsă și prefăcută, așa că preferă să-și privească degetele frumoase, cu unghii impecabile. Ce s-ar fi făcut fără mâinile sale, singurele pe care și le iubea din toată moștenirea maternă? Dacă și-ar putea adora la fel și corpul care o chinuie! De fapt, nu știe pe cine să dea vina, pe trup ori pe suflet. Aflată între ele, nu-și găsește echilibrul, iar acum tace, deși știa că muțenia ei rupe orice punte cu încăpățânatul și vanitosul domn Luca!?!

Pagină liberă – dedicată mâinilor ce, fără îndoială, exprimă o sumă de regrete de care Miruna nu va ști niciodată... Acum, dacă zece degete pot să se exprime la timpul prezent, ele stau liniștite urmând gândurile stăpânei căreia nu-i pot aduce nici un reproș. În rest, reclamațiile se primesc la C.P.-urile cunoscute, după programme și reguli bine înțelese. În fond, ele, sunt doar linii rigurose stabilite, riscând totul pe o carte dintr-un joc deja făcut!

Cine va rupe totuși liniștea penibilă ce se învâрте în jurul celor doi adulți, stăpâni cu drepturi depline pe gusturile ori doar pe simplele lor fapte personale ? Luca se servește firesc din sticla pe care Miruna o pregătise ca o gazdă primitoare și îi atinge neatent, concurenței la

încăpățânarea comună, sânul stâng. Mai mult din indignare decât de durere, ea protestă printr-un scâncet copilăresc, dar domnia sa nu se obosește să-și ceară scuze. Ce importantă are pentru el un biet sân chinuit, când alții așteptau dezmierdările sale de sultan plictisit! puse cu mare grijă la loc sticla de whisky pe care Miruna o cumpăraseră cu atâta efort și rețineri de la buticul de alături. Costul sticlei îi tăiaseră răsuflarea. Era nici mai mult nici mai puțin decât prețul renunțării la taiorul verde-brotăcel ce se lăfăia obraznic și provocator în vitrina magazinului pe lângă care trecea zilnic în drumul ei spre barou. Ce bine i-ar veni crudul verdelui, la pielea ei albă neatinsă de soarele verii! Gândul că Luca este mult mai important pentru ea îi alungă bucuria costumului verde, ce, la urma urmei, i-ar fi subliniat prea tare moliciunea trupului...

Dar el i-a șters bucuria micului ei sacrificiu! Miruna stătea acum lângă un străin care își savura singur tăria din pahar, fără să-i pese că se poartă ca un necioplit!

Pagină liberă – protest împotriva școlii, ce riscă să mă arunce pe primul loc în topul răzvrătiților. Sau, dacă vreți, de ce ne pierdem anii frecventând clădirea unei școli cu intenții serioase, când, de fapt, ceea ce se întâmplă în incinta ei nu asigură, în timp, suportul moral fiecăriu *elev cercetaș*? propun temă de casă : *Fostul școlar și mereu actualul ALCOOOOOOOOOOOOOOL*. Luca este primul care protestează, mirându-se. Ce are una cu alta, cugetă el, arțăgos, scotocindu-și buzunarul memoriei școlare, în căutarea timpului pierdut cu note bune. Răspund împotriva bunului simț, cu o întrebare : *Ce are rata șomajului cu teza de la matematică* ?

Cum să-i treacă prin minte omulețului egoist să-i ofere și ei un pahar ori, ștregărește, să-i dea să guste din al său, gest ce-i apropie pe toți îndrăgostiții lumii !! Nu, indolentul domn Luca îi cere, dimpotrivă, gheață, de parcă răceala lui nu ar ajunge pentru un continent de perechi dispuse să-și declare război de dragul

confruntării. Îi veni în minte un val de gesturi neimportante, dar fără îndoială subconștientul ei vroia să o protejeze de personalitatea bărbatului, revărsându-se negativ și riscând să-i distrugă fragedul echilibru între limitele căruia se zbătea după despărțirea de Costein. Își pitise sticla, atunci, în plasa cu celelalte cumpărături și se grăbise spre casa de pe strada Castanului, din orașul castanelor. Mereu îi revenea în urechi cântecul acela insinuant și dureros de trist : *De ce nu vii când castanii înfloresc?* dar nu se va lăsa învăluită de sentimentalismul pe care îl aducea cu sine, inerent, refrenul cântecului de odinioară ! nu ar fi vrut să se gândească la Costein, care a plecat lăsând-o cu dorințe și aruncând-o în brațele mlăștinoase ale întrebării *De ce?! Trezește-te Miruna*, se îmbărbătă în plină stradă pescărușul rănit ascuns în corpul grațios după care domniile tranziției și, pentru moment, ai zilei, își întorceau privirea. Trup pe care – nu este nici o noutate sub soarele părăsiților – Miruna și-l ura cu toată dragostea refuzată de Costein. Sentiment care, în cele nouă luni fără unsprezece zile, a tot crescut, refuzând să moară așa cum era firesc și omenește. *Nu*, i se adresă ea rochiței roșii, cu volănașe, ce se zbenguia fără nici o grijă, atingându-i pielea albă și mătăsoasă, pe care Costein o adorase, *nu am să mă las târâtă de aceeași durere fără imaginație!*

Pagină liberă – ce se dedică rochițelor albe, roșii, albastre ca cerul, cu volănașe, mânecute și alte fleacuri ce binedispun omenirea. Nepăsându-le că o pun pe stăpâna lor, Miruna, în situații fără ieșire, își fac numărul, convinse că nu se poate trece peste acordul lor tacit. O astfel de *obraznicuță* zace indolent ape fotoliu, fără a avea intenția pe care bunul simț îl dictează oricărei *jupe* ce a depășit demult statutul de stambă ieftină. Normal, ar trebui să-și învingă lenea filosofică și să-i sară Mirunei în ajutor, acoperind-o cel puțin fizic, ca să nu mai fie expusă focului concentrat din privirea lui Luca.

Costein a plecat și nu se va mai întoarce niciodată! poate că Luca... *Aici Ni* – o paranteză mare își impune voința. Poate că da, mai sigur nu, vor răspunde monicele acestui sfârșit de secol!?!

Îl urăsc, se adresă cerceul alb mărgelei mai apropiate, ce se odihnea în șiragul sidefiu de la gâtul Mirunei. Cum se poate, își continuă cerceul indignarea, să uite acel domn Costein ce drum lung a avut de străbătut până la ea și de acolo la inima ei? Când, în sfârșit, a avut curajul să recunoască că îl iubește și, de fapt, el îi este jumătatea, a plecat luându-i sufletul, deși în limba română această expresie sună atât de comic și dulceag! Cerceii și mărgelele ce concureau la look-ul ei se simțeau trădate la rândul lor de Luca, fiindcă ele erau cadoul de ultimă aniversare. Bietele visuri albe se simțeau vinovate că prezența lor i-l aduc aminte pe Costein. Se încăpățânează să troneze la gâtul ei, rezistând eroic gestului disperat de a le deșira și arunca pe geam. Noroc cu bătrânul Isidor care pășea agale pe stradă, trăgându-și din când în când răsuflarea. În momentul X al furiei Mirunei, el se afla sub geamul pe care ea, copleșită de furie, l-a deschis cu atâta avânt, dornd să-l zmulgă din țâțânile uimite. Întâlnind figura surprinsă a bătrânului Isidor, ștergându-și cu înțelepciune lentilele ochelarilor, a avut o ușoară ezitare. Neavând ce face, răspunse salutului adresat cu politețe. Brusc, Miruna zâmbi bătrânului, dându-și seama de egoismul suferinței în care s-a închis de atâtea luni, doar ea și zbaterea ei!

*P*agină liberă – ce se dedică cerceului alb din urechea stângă a Mirunei, ureche ce, trădându-și stăpâna, s-a aplecat prea tare înspre afară, acolo unde în locul dragului Costein se lăfăie cinicul Luca. Deși urechi și stăpână, cercei și ponoase nu și-au sedimentat durerea, ca să afle cine i-a costat mai mult, dragul ori cinicul!!!

*A*cum, indiferentă la toată durerea celor nouă luni, își împarte vina între ea și singurul cap de locuitor drag ei! După zilele lungi de așteptare, încearcă să descifreze acel ceva, care să-i dea speranțe, pe fața fără expresie a bărbatului ce o intimida. Un exemplar ce nu-și trăda vârsta, deși ar fi putut fi chiar mai tânăr decât ea. Un mucos! exclamă Miruna în sinea ei, mă las dominată

de un mucos. De ce? Instinctul ei de om dintr-o bucată o pune din nou în gardă: *ce vulnerabilă ești!* Și iarăși se găsește într-o situație delicată, prinsă în chingi împreună cu acest personaj, care o face să sufere aparent fără nici un motiv. Costein da, el a avut! Mai are? Dumnezeu știe ce poate fi în mintea-i chinuită și ea de o avalanșă de întrebări! Acceptă ideea că în schimbul căldurii pe care i-a dăruit-o Costein are, sau a avut, un minim drept de a-i provoca suferințe. Dar acest Luca, el, care nici măcar nu știe să mângâie o femeie – fără îndoială că domnia sa are de a face doar cu femei ușoare – nu are acest privilegiu!

Se uită înspre ochii lui, acolo unde ar trebui să se găsească ei, cu imaginea fericită a Mirunei în mii de exemplare. Este tristă și la fel de singură ca și paharul de whisky din mâna lui Luca. În sfârșit, se hotărăște să iasă din situația falsă creată între ei. Indiferența lui era o nedreptate strigătoare, chiar și pentru o bunăvoință fără de margini. Luca – ce nume ciudat – îi vine greu să-i spună așa, deși în situația lor ar fi un pas înainte. Dar nimic nu era firesc între ei și, pe deasupra, el nu dădea nici un semn că ar dori să plece. Doar nu va rămâne, indiferent și nepoliticos? își spuse Miruna îngrozită și obosită de nereușita comunicării...

Pagină liberă – în care am să stric, fără drept de apel, ceasul sentimental al Mirunei și am să așez lucrurile pe făgașul lor cât se poate de prozaic, dând încă o dată câștig de cauză billclintonienilor și orei lor de sex. Trezită de clopoțelul ei intim de alarmă, Miruna se întrebă tardiv: *Oare a folosit Luca obiectul care, normal, trebuia să-i protejeze?* Târzie și stranie întrebare pentru Miruna pudică. Teoretic, răspunsul este da. Un billclintonian rece și calculat, gen Luca, se gândește la toate. Dar tot așa de bine, el poate fi un billclintonian de modă veche, fără să-i pese de răul pe care poate să-l facă. Mai bine moare decât să folosească obiectul incriminat! Deci, nu-i de mirare dacă Miruna va exclama: *Ce găscă proastă sunt!* scutindu-l pe Luca să afirme el acest adevăr, pentru a treia oară!!!

Luca și Miruna – două jumătăți, dar, din păcate, fiecare aparține altui întreg. Și, atunci, nu-i de mirare că între ei singura tensiune este împărțită inegal. Unul caută răspunsuri și celălalt se gândește la problemele lui curente. Și, slavă Domnului, dincolo de faptul că este antipatic și dur, un billclintonian irecuperabil, problemele sale sunt fără nici un dubiu peste media posibilităților. Da, fără să-i pese că Miruna este

nemulțumită de lipsa dialogului sufletesc, Luca va adormi, căci aceasta îi este dorința. Situația îi scăpase Mirunei de sub control și, peste toate, liniștea camerei va fi împărțită între cele două tabere, de către personajul misterios și ireal ce-i unește pe cei doi într-o singură întrebare: *Ce caută arătarea ciudată pe covorașul țesut cu motive populare?* Cea mai mirată este Miruna. Pentru un moment, simte nevoia să se apropie de Luca, dar, întâlnind privirea lui rece, rămâne la jumătatea gestului. Apariția pisicii are un efect înviorător asupra ei. Se smulge inerției și, cu gestul așteptat de amândoi, se îmbracă. Ocolind ironia din privirea bărbatului, deschide sertarul cu lenjerie, pentru următorul pas. Răsufală ușurată când, în sfârșit, Luca – acoperit, părea mai puțin antipatic – închide pentru un minut ochii, lăsând-o singură cu nălucirile. Fără acest Luca agresiv, camera se redimensiona, lucrurile își recăpătau conturul obișnuit, ea urmând să se gândească doar la pisica apărută din senin, tocmai bună să-i trezească acestuia maliția: o domnișoară bătrână prinsă în cursa cu tabieturi și pisici. O pisică la fel de ciudată ca un gând!

Pagină liberă – dedicată lui Horia, pentru a-i îndulci reacția firească : Ce caută Nu-Motanul, *Aici Ni*, unde au loc lucruri serioase, cum numai adulților pot să li se întâmple ? Dar nici vorbă, motanul pomenit este bine mersi la casa lui...

Luca se întinse alene, făcând abstracție de atmosfera din jurul său, amuzat de Miruna și de tot ceea ce ține de ea. Fără nici un dubiu, era foarte afectată de insensibilitatea lui față de *fenomenul Miruna*. Ignorând dorința ei firească de a-l vedea plecat, ca să și-l poată scoate cât mai repede din minte, își impune propriile reguli și, fără îndoială, el are poftă să doarmă! O va îngădi în nesiguranța pe care a creat-o cu atâta ușurință. Și apoi nu o lasă singură, doar rămâne cu personajul

misterios care a intrat acum câteva clipe... un cățel. Foarte bine, *misteriosul* îi va lua locul, iar mângâierile destinate lui vor pica pe capul bietului animal. Știa că mai tare a supărat-o refuzul de a o lăsa să se cuibărească în brașele sale. Nu avea poftă de o legătură care să depășească faza de a se simți bine pur și simplu cu o monică. Curios, este prima dată când se înșeală asupra caracterului unei femei. A crezut că și ea vrea același lucru. A trecut atâta timp de când a luat hotărârea de a nu se implica sentimental și, în fond, o privește dacă ea și-a făcut din suferință o vocație! Întoarse cu nonșalanță spatele celor două personaje – unul viu și altul aproape imaginar – și fără nici un gând se abandonează somnului. Avu un moment de liniște și aproape zâmbi fericit cu gândul la Miruna. Dar visul nu se lasă interpelat și nici închis, zboară cu falsa personalitate a lui Luca, lăsându-l încă să se odihnească în patul Mirunei pentru a prinde puteri și contur în noua existență ce-l așteaptă. Căci, dacă pisica Mirunei este câinele lui Luca atunci el încă se mai caută!?!

*P*agină liberă – fără pisici și fără căței, va spune încă o dată Horia, dacă vrei credibilitate în lumea adulților. Și nu uita: fără sentimentalisme, manifestări feministe, șiruri crescătoare de lacrimi și pupicuri, fără explicații lungi și plictisitoare careucid misterul și aruncă cititorul în pragul sinuciderii!!!

*P*agină liberă – în care Luca iese din pielea de brotac pe care i-au hărăzit-o ursitoarele rele pentru 100 de ani! Pentru următorul secol, sub prorocirea zânelor bune, fostul Luca va rămâne vulnerabil și gol, Ființă E, cealaltă jumătate a întregului – un adevăr pe care ni-l servesc zilnic la micul dejun... psihologii.

*M*ai mult ca sigur că domnia ta, care ești un intelectual de marcă, cu toate privilegiile pe care ți le conferă această calitate, ești profund dezgustat de spectacolul pe care îl dau cei pățimași, când e vorba de nestăpânirea sentimentelor, reușind să bulverseze și pe cei din jur cu avalanșa lor de simțăminte. Dar tu ai vrut-o, Georges Dandin, eu trag consecințele gestului tău frivol de ate juca cu mine și de a mă pune apoi la colțul cu jucării stricate.

De fapt și de drept, nici măcar nu pot să-ți reproșez nimic, tu ți-ai urmat instinctul genului pe care îl reprezinți cu atâta semeție. Singurul vinovat sunt eu, *Ana Și-Nu-Mai-Are-Importanță-Cum* – am luat cu împrumut numel lui Alex-Dan – ce intru cu dezinvoltură în tot felul de nouri, *goluri negre*, în loc să stau cuminte în cerculețul meu. De altfel, am mai avut o decepție cu tine, dar de altă natură...

*P*agină liberă – în care se așterne răbdarea cititorului cuminte... ori mai puțin, tânăr... ori nerăbdător, femeie sau în așteptare, dar, împreună formând un grup statuar... ori doar statutar pentru decizii finale. În acest timp, Ana își va trăi mica ei poveste de dragoste. Armand, ieșind din propriul său spațiu destinat fostelor iubiri reactualizate din respect ori lene metafizică, va da buzna în spațiul ei afectiv, bulversându-o prin posibilul viol psihologic, riscând să schimbe și statutul acestei pagini ce s-a autodeclarat libeară!!!

*A*nul trecut mi-am propus să iau lucrurile așa cum sunt și să te scot din minte, împreună cu micul rău pe care mi l-ai făcut. În fond, cine sunt eu ca să-ți rămână în memorie un gând pierdut pentru mine?!? Scuze ți-am găsit, începând cu clasificarea mare de care ți-am vorbit, motivul de a nu judeca pe cei pe care vrem

să-i iubim fără nici o condiție: bărbați care au făcut războiul și cei care nu l-au făcut, fiindcă au trăit, din fericire, pe timp de pace. Tu faci, fără îndoială, parte din categoria a doua, deci ce pretenții să am de la tine? Așa cum ești aparținător al grupei pomenite a fost de ajuns să ne întâlnim întâmplător și prezența mea să te incite. M-am trezit cu telefonul tău la o oră târzie, fără să-ți pese că aș putea dormi, iar sunetul lui insistent m-ar înfioara. Tu mă doreai atunci, în momentul acela, eu și restul făcând parte din decorul dorinței tale. Da, este adevărat că îmi pierdusem respectul pentru tine, prin ceea ce mi-ai făcut, dar micul amănunt nu m-a împiedicat să te primesc. O făceam din respectul pe care mi-l datoram, sentiment ce plutește în jur acoperind micile neplăceri. Înfrântă de propria mea inerție, mi-am scos bigudiurile bombăind, mi-am îmbrăcat rochia roșie și te-am așteptat. Nu eram nici indignată nici complet dumirită căriu motiv datorez această vizită. Nu realizez nici azi gestul tău firesc ca, odată ajuns, să-mi faci favoarea să mă iei în brațe, ca pe un lucru ce îți aparține de drept. Ajunsesem favorita sultanului și, fericită ori doar înfrântă, trebuia să-ți suport îmbrățișările!!!

Pagină liberă – în care eu, Ana, îmi voi aduna gândurile, când mi se va da voie. Până atunci am să o declar proprietate personală, îngrădind-o cu o sârmă de prejudecăți cu acces unic și cu un singur saptiu alb... oglindă.

Întâlnirea cu tine îmi aducea aminte umilința la care m-ai supus cu atâta indiferență. N-ai vrut să înțelegi că tot ce este legat de viața mea și tot ceea ce știam despre tine făcea imposibilă apropierea noastră. Tu nu ai văzut că o fărâmə din mine îți era ostilă, că pielea mea refuza chiar și umbra mângâierilor tale? Nu ai simțit că eu sunt o Ana pe care nu o cunoști și în consecință nu ai avut nici un drept să mă atingi? Ti-ai propus, pur și simplu, să mă ai, fără să-ți pese că-mi faci rău. De ce nu

m-ai lăsat în pace, când sunt atâtea femei care ar fi încântate să petreacă o noapte cu tine? Dar nu, tu mă vroiai, fiindcă îți păream o cochetă care te ademenește. Ei bine, nici nu-mi trecea prin minte să te provoc! Asta e firea mea, mă port în felul acesta ca să mă pot apăra. Și încă o dată subliniez, nici măcar nu te pot socoti vinovat. De vină sunt eu, Ana, cea de toate zilele și nopțile, minus cea pe care mi-ai furat-o tu și, apoi, plictisit nu te-ai oboșit să salvezi aparențele și m-ai lăsar sungură cu mine însămi, neștiind ce să fac cu noua Ana, pusă față în față cu adevăratul ei corp și temperament. Erai sigur că voi uita ușor adevărul, o noapte de dragoste aparte, bună de pus în rama dorințelor, a noilor dorințe. Cum am ajuns totuși în pat cu tine când – plictisit de purtarea mea, plictiseală compusă din răceală, reacții bizare de respingere – erai deja la ușă? Și totuși te-ai mai întors o dată, nu-ți venea să crezi că te-am refuzat. Nu ți-am rezistat ție, ci mie, eu nu vroiam să-mi fac favoarea de a-ți accepta mângâierile. Cine este omul acesta cu pretenții de pașă care mă mângâie și nu-i vine să creadă că încă nu sunt la picioarele lui de zeu al iubirii? Bineînțeles, anii ce ne despart ți-au dat răgazul cunoașterii, dar nu te-au învățat că, teoretic, chiar dacă orice femeie poate fi a unui bărbat, mai trebuie să existe și altceva între ei! Iar tu erai pentru mine un străin, mai mult, unul care nu-și onorează promisiunile!!!

Pagină liberă – pusă la dispoziția unei femei care, asemenea mie, s-a trezit pur și simplu un obiect, seria, numărul, ce a atras fără voia sa atenția unui colecționar înrăit. Prin voința lui, licitația a fost amânată!!!

De ce disprețuiesc, *un piculeț*, billclintonienii și nu cer prea multe de la ei? Din cauza lui Renoir. Fără îndoială, dacă nu-i tatăl billclintonienilor, stră-stră-străbunicul lor tot este! Tatăl nu poate să fie, pentru că unicul lor tătic este celebrul om care le-a dat și numele. Dacă pot să văd umbra unui bărbat sub formă de triunghi, apoi cele trei vârfuri ale lui sunt: Dracula,

Renoir, Bill. Dacă pe primul și ultimul pot să-i înțeleg și să-mi alung durerea de cap administrându-mi algocalmine, apoi, reacțiile artistului legate de femeia, pe care pretindea că o iubește, depășesc puterea mea de înțelegere. Legenda lui, bănuiesc că o cunoști. Trăia cu o femeie mai bătrână decât el, ea a vând o droaie de copii. Povestea nu spune dacă erau ai artistului. În plină maturitate, s-a îndrăgostit, cu ghilimelele de rigoare, de o foarte talentată ucenică a sa, căreia – cum spune mama mea – i-a mâncat norocul. Acasă la mine, îmi permit să mă însăilez în povestea maestrului, era un păcat capital când un bărbat trecut, însurat sau nu, cu sau fără intenții onorabile, îndrăznește doar cu gândul să *poftescă* o fată. Nu este de mirare, când învățăturile femeilor din familie s-au adevărat – atât de crâncen în viața acelei fete pe care și-a făcut-o amantă – ce tare m-a durut. Nu îndrăznesc să judec dragostea maestrului și nici de ce, dintre o femeie tânără, frumoasă și talentată și una bătrână, fără alte calități vizibilă decât cea de femelă, a ales-o pe cea din urmă! Fără îndoială, aceasta este dragostea, pe care billclintonienii zilelor noastre nu o pot înțelege!!!

Pagină liberă – prin care îmi exprim indignarea legată de morala moralei unei fabule franceze, ce spune că iar *femeile iubesc bărbații*. Am să spun morala*, chiar dacă ea este tipică lui Camil Petrescu, alintat Protobroască.

*toți bărbații sunt *des cochons*

Îmi închipui câtă durere a simțit tânăra ce și-a pierdut de două ori fericirea, dacă se poate întâmpla așa ceva! O dată și-a pierdut bucuria de a fi mamă și apoi dreptul de a fi fericită alături de copilul ce-l purta și de omul iubit. Apoi, depășind cerul posibil al iubirii, îmi dau seama ce dureros a fost ca ființa dragă să condiționeze fericirea cu acel *dacă*. Ce indignată am fost și cât am urât acest înveliș primitiv, pe care Dumnezeu l-a învrednicit cu aură de artist! Dar n-a fost în stare să facă deosebire între o femeie și o zeiță ce l-ar fi putut scoate din

mocirla sa pământeasă. Nici un bărbat nu m-ar putea face să sufăr ca Renoir, ce a distrus viața unei ființe talentate, poate chiar mai plină de har decât el, aruncând-o în rătăcire, spre o casă de nebuni adevărați!

Niciodată n-ar putea să-mi fie atât de milă de propria-mi persoană cum mi-a fost de ea, prada ușoară a unui nesăbiut. Vezi de ce îmi sunt antipatici bărbații, mai ales cei aflați în încrângătura *mucosi*? De fapt, în afară de cei care au participat la un război, toți sunt *niște imaturi*. Asta nu înseamnă ca eu să doresc un măcel. Numai pentru atât!

Mă întorc la mine și la tine, eu trăind propria mea trădare. Ar fi trebuit să te las să pleci, în fond erai un străin, pur și simplu. Dar nici tu nu știai despre mine, prea multe. Și, totuși, te-ai întors de la ușă, iar eu mi-am călcat prima din poruncile personale: *Să nu te dai pe mâna unui bărbat străin, chiar dacă știi cum îl cheamă*. Și acum, îmi ling rănile așa cum merit. Te-ai așezat lângă mine... Mă silești să descriu o scenă de dragoste, deși nu-mi place, cu atât mai mult cu cât eroina sunt eu, iar *idila* este cea în care m-ai atras. Armand, tu ar trebui să descrii această întâlnire, fără îndoială te pricepi mai bine! Așadar, cu ce debutează o noapte de dragoste?

Pagină liberă – pentru Armand și pentru restul de dragoste pe care mi-l datorează, în scris, bineînțeles, și la prețul unei nopți de vară. Las și eu, lasă și el! Cine poate ști care este prețul pe care, grăbit, a uitat să-l plătească, chiar dacă nu este stabilit păgubașul???

Designur că sunt cursuri prin care poți să te perfecționezi pentru a descrie o *scenă de dragoste*. Sau, în cazul ideal, pune semnul egal între cele două! Dar tu, Armand, unde te situezi, la ce distanță de una ori cât de aproape de cealaltă? Este ceva caracteristic coordonatoarelor tale psihice să te învârti pe lângă un subiect, să-l dezvolți fără să dai prea mult din tine, învăluindu-ți victima în tot felul de plase cu ochiuri mici, mai mari și în ultima, deși pare cea mai rară și lejeră,

posibila *Ființă E* va rămâne încurcată. Desigur, ție îți plac și monicele, ca oricărui billclintonian ce se respectă. Mai ales pentru că le consideri fete deștepte și această așa-zisă calitate le mărește sex-appelul. În rest, preferi totuși *Ființele E* sentimentale și neajutorate sau cele care măcar dau impresia că trebuie ocrotite, dădăcite, bătute la fundic!

Am să mă mut la tine, dar nu la tine în suflet, așa cum speri să o spun lamentându-mă. Da, o să vin la tine fizic, dacă voi reuși să mă adun toată la un loc și am să învăț cu tine să scriu, începând cu litera A. cred că trei săptămâni ar fi suficient, orice curs care se respectă nu ține mai mult. Până când eu am să devin aptă – măcar pentru o notă minimă – visez, din suflet, la varianta ta. În așteptare, ceea ce urmează va fi alb doar în sens propriu, figuratul aparține unei *Ființe E* ce s-a dus... Plecarea ei m-a îmbogățit, sărăcindu-mă!!!

Pagină liberă – pe care Armand o cedează celor dornici să o scrie mai bine, decât domnia sa, din motive ce nu interesează.

Data limită pe plic să fie 1 Aprilie 2000, participanții să nu aibă încă un volum publicat pe nici una din planetele sistemului solar, să aibă maximum 30 de ani și 45 de ani vechime în câmpul scrisului. De preferință bărbați, adiincă Ființe A fără vicii în existențele anterioare. Scena să fie scrisă direct pe exemplarul viu al cărții, ce va fi expediată pe adresa editurii.

Dacă, slavă Domnului, am scăpat de scena de dragoste și răsuflu ușurată că nu trebuie să fiu eu cea care o descriu, mă întorc la mine. Ana, cea de după... a doua zi, somnoroasă și sfâșiată de impresii contrare despre ființa mea – aici amicul Protoescu ar face niște remarci suculente și savuroase pentru cei ce gustă literatura sa – am plecat în minivacanța planificată. Pe drum, gândurile mi se întorceau la ceea ce s-a petrecut între noi. Oare chiar s-a întâmplat ceva, ori este doar problema problemei mele? Am stat o zi și apoi m-am grăbit să mă întorc acasă, eram nerăbdătoare să mă cuibăresc în brațele tale. Probabil că îți vine greu să crezi

că m-am schimbat, așa dintr-o dată. Nu departe este seara în care ți-am fost ostilă, și, pe neașteptate m-a apucat dorul de tine. Am sunat, nerăbdătoare să-ți aud sentința din glas. Ai fost politicos, nu asta am așteptat! Undeva în vocea ta am simțit un mic pericol. Mă urăsc pentru faptul că sesizez ostilitatea și simpatia atât de repede și de fiecare dată mă mint, că nu este advărat. Atunci, dacă eram fată deșteaptă îmi ascultam instinctul, spuneam câteva cuvinte politicoase și rupeam orice legătură cu tine, spre binele meu. Dar m-am autoamăgit că totul este bine și m-am convins pe propria mea piele că nu era așa. Aici, amicul Protoescu – eu îi spun Protobroască – ar veni cu ceva *savuros* la adresa pielii mele. Așteptam să spui că vii să mă vezi, dar tu m-ai chemat la tine. Ar trebui să fiu mai elastică, adică să nu mă bosumflu din orice și mai ales, atunci, când cei apropiați nu fac ceea ce cred eu că e mai bine. Am intrat în panică, te simțeam fals, dornic să mă pui la colț. Nu vroiai să-mi închipui că ceea ce s-a întâmplat între noi înseamnă mai mult decât o noapte de dragoste plătită, în cazul nostru în contrapartidă, cu pagina liberă ce se încăpățânează să-mi schimbe viața!

*P*agină liberă – prin care îi comunic lui Armand de ce mă grăbesc spre el, chiar dacă subconștientul mă amendează pentru asta în mod evident și repetat. Da, Armand nu este pentru prima dată atotștiutor, dar, înțelept, ia lucrurile așa cum sunt, grăbindu-se să ajungă totuși primul, dintr-o curtoazie prost înțeleasă.

*D*e dor de tine și fiindcă vroiam să-ți văd reacțiile legate de noi – mi-ar place să aud remarcile lui Protobroască pe marginile acestui subiect siropos – am acceptat, dezamăgită, să vin, deși tu erai cel așteptat. Fără îndoială, nu eram pe drumul cel bun, subconștientul își suna zgomotos clopoțelul ce anunța un pericol drag! Nu te grăbeai, depășiseși curiozitatea dorinței satisfăcute și acum aveai poftă să te joci cu mine, chiar dacă, de data asta, cobaiul erai tu.

Am avut dreptate, am avut dreptate, strig sărind într-un picior în jurul măsuței cu sugestii! Dar la ce îți folosește, mă întreb punându-mă la colțul învinșilor, dispusă să mă accept, preț de o zi, așa cum sunt. Ce se va întâmpla după aceea este greu de spus în două cuvinte, la celălalt capăt de țară și cu vinovatul absent. Maturii se remarcă din ce în ce mai des printr-un sinistru absentism. Absenți la alegeri, la serviciu, la ceea ce se întâmplă în jurul lor, absenți în dragoste și nu mai are rost să spun unde. Când se vor trezi, vor da vina, așa cum se cade unor maturi care se respectă, pe istorie. Și dacă sunt cursuri și fapte care nu depind de noi, istoria poate totuși să ducă în spate și micimile fiecărui om în parte. Armand vine în mod firesc spre mine, dar culmea ironiei nu mai sunt eu. Ce folos, dacă s-a dat la o parte ca un străin, tocmai când eram mai mândră de el, de încercarea lui de a mă cunoaște! Asta m-a făcut atât de fericită! Poate că a vrut să-ți facă loc să treci în drumul tău, mă veți tutui domniile voastre, prinși într-un joc ce nu-mi aparține.

*P*agină liberă – de sentimente dorite ori respinse, profunde ori superficiale, oricum desuet. Plângând pe la colțuri. Și toate acestea doar ca, alături de prozaicii grei ai lumii, Armand să poată să-și ducă somnul inimii liniștit!!!

*A*m ajuns la tine acasă. Vroiam să-ți spun cine ești tu pentru mine, mă gândeam că ai dori să aflu părerea mea despre bărbatul de la pagina 47. poate te întreb și tu ca orice *Ființă A*, cui am cedat: bărbatului ori aurei sale? Tu, Armand, ce îți închipui, cine a fost a ta: femeia Ana, logica Ana ori subconștientul Ana. Mă doare că nu mă lași să te cunosc, nimic nu străbate din tine la suprafață. Da, știu cum te cheamă! Ești atât de echilibrat și liniștit, nimic nu răzbate afară. Dacă te-am provocat de cele câteva ori a fost doar ca să văd ce gândești! Nu pot să stau lângă cineva fără să aflu ce simte. Ori tu ești o

persoană mult prea interesantă ca să stau lângă ea fără să știu ce gândește! Nu mi-am închipuit că îți plac ca femeie... credeam că-mi faci curtea obișnuită pe care bărbații civilizați o fac femeilor asemenea lor. Ne despart prea multe lucruri care stau între noi și ne țin la distanță. Ce motive aș fi avut să mă apropii de tine, când pentru mine singura scuză ca o femeie să ajungă în brașele unui bărbat este dragostea sau măcar speranța de dragoste. La ora aceasta, Protobroască râde cu gura până la urechi, nevenindu-i să credă ochilor că mai există asemea fraze pompoase într-o carte, fără ca autorul să fie ars pe rug în piețele orașului!

Fără să mă justific, ori să-ți cer înțelegerea, ceea ce am sperat a fost un loc aproape de tine. Nu am dorit, nici nu am luptat să te îndepărtez de sinele tău, așa cum sunt suspectată de un organism ce se dorește suprem. Eu sunt singură, pe când tu ai de partea ta un adevărat fan club și puterea îți vine, fără îndoială, și de la cei ce se complac în asemănarea cu tine. Undeva ne așteaptă punctul comun, deosebiri aleargă isteric printre noi!

Pagină liberă – feministă, dacă o pagină cuminte poate fi alintată în modul acesta. Iertarea sa se extinde și asupra lui Armand, un biet billclintonian și el, ca mulți alții. Ce pretenții se poate avea de la un asemenea domn, ce nu dorește să fie atras într-un proces lung și fără sorți de izbândă?

Eu nu cred în dragoste la prima vedere, consider acest fel de dragoste apanajul animalelor frumoase, iar eu nu sunt un animal frumos, nici măcar un *animal bolnav*. Pentru mine dragostea înseamnă o sumă în care intră cunoașterea, sinceritatea, atracția fizică, răbdarea și, bineînțeles, eu să fiu cea alintată și iubită! Fără îndoială, mie mi-au plăcut și m-am simțit atrasă de bărbații maturi, dar viața e plină de ei, deci acesta nu este un motiv serios!

Te întreb, îți pasă cui am cedat? Ție, ori aurei tale, sau îți este indiferent cui? Imi pare rău dacă te voi

dezamăgi spunându-ți că am cedat bărbatului! În momentul în care ai pus mâna pe mine, erai un bărbat pur și simplu, ce a reușit să mă scoată din frigiditatea mea, căci, îmi place sau nu, trebuie să recunosc că sunt o femeie, în general, frigidă. Nu știi cum ai reușit să-mi învingi repulsia firească față de bărbații care încep să facă curte unei femei cu *Ce bine arăți!*?! Am petrecut o noapte de dragoste cu un bărbat ca toți bărbații! De unde ai știut ce mult îmi doream să cunosc o noapte pierdută în brațele unui bărbat? Și faptul că am alergat din nou să mă întâlnesc cu tine a fost nu ca să culeg roadele acelei nopți, ci pentru că pur și simplu mi-a fost dor de tine. M-ai făcut să mă simt fericită, iubită, dorită – în sfârșit – amicul Protobroască, ce scrie o literatură orgasmo-realistă, ar găsi mai bine cuvântul potrivit. Vezi, tu spui că eu sunt feministă, dar nu ești tu omul care să confunde cele două cuvinte. Dacă voi spune că ai fost dulce și drăguț cu mine, nu vei afirma că sunt feministă, nu-i așa capriciosule și egoistule Armand? Deci, unde am greșit? Eu sper, totuși, că am o vină și de aceea am fost pedepsită! Nu îndrăznesc să cred că poți fi pedepsit fără să fii vinovat, ori... de la un *bărbat* te poți aștepta la orice, nu, domnule Armand?!?

Pagină liberă – în care eu, Ana, pot să mă reculeg, să mă reneg ori pot să-i mai pun o singură întrebare domnului Armand, deși toate întrebările pertinente s-au pus cu mult înaintea venirii mele pe lume. Atunci am să-l întreb doar dacă vrea să-mi răspundă tot cu o întrebare, ori, supărat pe mine – fie că sunt, fie că nu, o monică – îmi va răspunde fad și politicos, ceea ce pentru noi ar fi balansoarul final!

Am intrat la tine , m-ai sărutat, apoi mi-ai spus că arăt *strălucitor* – redau exact expresia folosită de tine. M-am așezat pe scaun, tu stăteai pe pat – aici amicul nostru Protobroască ar avea ceva de comentat în legătură cu sclifositele – și priveai la televizor. Ai spus să mă așez lângă tine ca să stau mai comod și m-ai întrebat ce doresc. Desigur, Protobroască ar avea multe de spus, dar eu am să-i interzic, deși unii ar găsi acest lucru ca un factor educativ. Am să-i propun domnului respectiv să scriem o carte împreună. Ar rezulta o carte a la Păcală – tot o călcătură tare și una moale – scrisă de o mironosiță

și un mahalauo – realist. Deci, nu doream nimic, vroiam doar să mă iei în brațe, ce era așa de greu de priceput? Nu știam cum să mă adresez cu, tu, ori dumneavoastră. Îmi dă dreptul o noapte de dragoste să tutuiesc un domn? Iată o întrebare la care ar fi trebuit să-i știu răspunsul de mult, e adevărat că nu-mi închipuiam că se poate ajunge în pat cu un domn căruia îi spui dumneavoastră! Nu îndrăzneam să mă așez în brațele tale, pentru că nu știam ce drepturi am. Te-ai purtat politicos cu mine și te-ai abandonat televizorului. În concluzie, m-am simțit exilată și fără rost. E adevărat că nu aveai de unde să știi că eu am stat aproape un deceniu în internate și cămine. Nu agreez să vizionez în grup emisiunile preferate. Când mă duc la cineva îmi place să stau de vorbă în liniște și nu asistați de televizor. Din păcate, marele meu defect este impulsivitatea. Nici nu știi câte lucruri rele mi s-au întâmplat de pe urma ei! Cu toate că aș putea fi iertată, pentru aceasta, nu o fac cu răutate. Sunt ca ploile de vară. Dar nu aveai nici un motiv să mă ierți, căci dacă are cineva voie să fie capricios acela ești tu, nu-i așa, domnule Armand?

*P*agină liberă – ce nu vrea să înțeleagă încăpățânarea Anei de a cere înapoi gândul furat de Armand. Un simplu gând ce se află pe a cincisprezecea listă de așteptare în condiții de prioritate...

*V*reau acasă, am spus pe un ton ușor ridicat și de la nota aceea răspicată ce nu concorda așteptărilor tale a pornit tăcerea punitivă ce durează și azi. Mi se părea firească reacția mea, chiar și tu te purtai ca și cum la asta te așteptai. Mă simțeam stingheră în casa ta mare în care mobila se pierdea în spațiu. Prezența mătușilor tale mă stingherea, iar pisicuța ce mi s-a așezat în brațe nu dădea

semne că vrea să mă elibereze. Vroiam să plec, ca să nu fiu silită să gust din prăjitura pe care mama ta a făcut-o special pentru mine. Iubesc pisicile, am crescut cu ele într-o curte mare, eu eram dresoarea pisoilor, dar locul lor era doar afară. Nu era voie să se așeze pe pat și cu atât mai mult să se plimbe pe masă printre farfuriile invitaților. Fără doar și poate că la prăjitura mamei tale participase și pisica aceasta frumoasă, iar din ceșcuța de cafea – ce mă îmbia cu aroma ei – răsfățata bea apă în mod curent. Toate aceste perspective și răceala ta, pe care nu puteam să mi-o explic, mă făceau irascibilă, gonindu-mă din universul tău. Am venit mai repede din excursie, fiindcă îmi era, pur și simplu, dor de tine. Doream să fim doar noi doi, aveam atâtea să-ți povestesc! Primul lucru, când am ajuns acasă, a fost să te sun. Nu vroiam să pierd nici un minut departe de tine. Dar totul a fost împotriva mea. Nu ai răspuns tu la telefon, ci una dintre multele tale mătuși!

Pagină liberă – primăvară, în ciuda lui Camil, ce-
și propusese să confecționeze o plasă mare, în care să
prindă toți fluturii tranziției, deși lui i s-ar potrivi mai
bine să vâneze sentimentaliști, fără să conteze cărei
epoci îi aparțin.până atunci, dragul de el, se va oglindi în
apele unui nou roman, cartezian de data asta!

Nu există *nu se poate* în lumea mea, dacă doresc
ceva din tot sufletul. Am sunat din nou, ai răspuns în
sfârșit tu, mai precis clopoțelul străin din glasul tău. Se
bucura, ingratur, de sosirea mea neașteptată! Un moment
de suspans în care amândoi stăteam în expectativă. Nu
eram sigură dacă se cade să te invit la mine. Mi se părea
firesc ca cineva care dă telefon la ora două noaptea,
invitându-se, să o facă și la proxima ocazie. Dar, dintr-o

dată, ai devenit pudic și nu te-ai autoinvitat, spunându-mi rece că mama ta a făcut brioușe pentru mine. Aveam poftă să te văd pe tine, răbdarea mea nu cuprindea și stolul tău de mătuși, mame, pisici și brioușe. Am bombănit de una singură, după ce am pus receptorul jos și m-am îmbrăcat adecvat de o vizită serioasă de sâmbătă după-amiază. Costumașul roz piersică, nu îmi plăcea deosebit, dar eram o duduie aproape bine îmbrăcată, nici prea sobră, dar niciodată de stradă!

Am ajuns. Zăresc o casă superbă, așa cum mi-aș fi dorit eu una, cu un pod cu lucruri vechi, cu grădină imensă, multe flori, tufe uriașe, unde copiii se pot juca de-a v-ați ascunselea. Într-un colț se află un huțuț-leagăn ce mă ispitește...

Nu am rezistat tentației să mă ațez, închizând ochii și așteptând să mă refac pentru întâlnirea cu tine. Când i-am deschis, erai lângă mine cu un aer de dascăl ce se pregătea să pună capăt șotiilor elevilor mai puțin cumiți. Fără îndoială, aveam poftă să mă alinți, să-mi spui *Ana, ești exact ce-i lipsește grădinii la ora aceasta*. Dar se pare că lupți în legiunile lui Protobroască, riscând să mă rănești numai de dragul billclintonienilor!

Pagină liberă – prin intermediul căreia cer iertarea domnului Armand – dacă l-am judecat greșit – sub privirea înmărmurită de indignare a lui Camil, ce tremură la ideea unui precedent. Dacă nu, liniștesc pe același Protobroască, îmi cer mie iertare!!!

Dacă nu m-ai fi sărutat peste tot de bunăvoie, așa cum reiese din pagina promisă de tine – cu riscul de a-l lăsa gură cască chiar pe maestrul Camil Protoescu alintat Protobroască, maestrul literaturii de periferie – ți-aș face această invitație chiar pe loc!?!

Vezi că nu poți să-mi faci nici un rău, Armand, fost drag!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Dacă aş semna simplu, Ana, mi-aş promite să-mi pun semnătura sub îndoială! Sunt eu Ana aceasta, ori cea de atunci, de când zilele începeau cu Armand? Şi era atâtă bucurie în acest nume predestinat să fie preferatul meu. Nu o dată spuneam colegilor mei din facultate, că m-am îndrăgostit pe loc de cel ce se cheamă Armand. Dar, culmea nici unul dintre ei nu a fost botezat cu acest nume. Îl purtam în mimnte dintotdeauna. Este adevărat că îl mai răţaceam, l-am uitat închis chiar un an. Apoi, într-o dimineaţă, m-am trezit cu el şi mi-am cerut scuze că l-am răţăcit. Eram vinovată de încălcarea unor tratate pe termen nelimitat.

Aveam o zi proastă, când ai apărut exact, nesuferit şi arogant, cum nu mi-am dorit. Mi-ai zâmbit, uitându-te curios la mine, de parcă aveai factură pe persoana mea şi doreai garanţi acă vei primi un obiect viabil, comod şi funcţional. Mă pregăteam să-ţi întorc spatele indignată de insistenţa cu care mă măsurai de sus până jos, vrând să te convingi că nu sunt marfă de contrabandă. M-am întors când vocea ta atât de caldă şi bărbătească, uşor poruncitoare s-a prezentat: *Armand!*

Pagină liberă – ce este pusă să aleagă între mine și Armand. Deși firesc nu ar trebui să existe dubiu, ea fiind creația mea. Dar nu ar fi prima trădare. Startul l-am dat chiar eu, Ana, când am așteptat să se decidă în lipsa mea cine sunt exact. În aceste condiții, Armand este doar continuarea incertitudinilor. Cap de serie, eu...

Bineînțeles că m-a pufnit râsul și te-am întrebat: *Armand, armand cel pe care l-am așteptat dintotdeauna?* Tocmai acum ți-ai găsit să vii, în ziua mea proastă, când nu am poftă să mă îmbrac și când, cu ploaia aceasta încăpățânată, arăt ca un cățel sărac și de pripas? Unde ai fost până azi, m-am adresat figurii tale mirate? Era rândul tău să te simți ofensat că vorbesc ca o nevestă

cicălitoare care așteaptă un soț neiubitor. Ne-am privit un moment duplicitar și am izbucnit amândoi în râs. Inceputul a fost așa de simplu și ne-am împrietenit atât de repede încât eram sigură că vom fi doar foarte buni camarazi. După cum au decurs lucrurile atât de ușor între noi, puteam să ne facem confesiuni și apoi să ne despărțim. Dar a fost vrerea ta să complici lucrurile, Dumnezeu știe de ce! A fost un moment când eram egali. Apoi, tu ai vrut mai mult, ai refuzat să vezi durerea din ochii mei și, în loc să mă ajuți, ai amplificat și apoi ai diminuat confuzia, renunțând să te mai bucuri de zâmbetul primei greșeli gramaticale ce îți suna așa... nostim. Ba mai mult, mi-ai cerut să vin la tine, conștient că îmi este dor. Sentimentul mi l-ai transmis și apoi ai dorit să-mi asum responsabilități de adult, de parcă tu erai sătul de ele. Tot ce făceai era de dragul meu și doar pentru plăcerea de a mă vedea fericită!

*P*agină liberă – pregătită să anunțe după o adevărată campanie premergătoare, declamativă și anti... o filă în sfârșit albă!?!

Pagină liberă – în care Miruna este cea pedepsită să-și caute jumătatea masculină a ființei sale, dând buzna în intimitatea proprie și uimită să-l descopere pe Alex-Dan Și-Nu-Mai-Are-Importanță-Cum...

Ce animale dizgrațios de lașe suntem *noi, bărbații*, de când venim pe lume și până în momentul când

devenim o masă de șoșoni asexuați, plângăreți și temători de moarte! Și, ca spectacolul grotesc pe care îl dăm zilnic, cu casa închisă, să fie complet, mai suntem, din punct de vedere intelectaul, și *homo*.

Hai deți domnilor să fim sinceri cu noi, asta suntem: o ceată zgomotoasă de babe masculine a cărei membri marcanți, căci cu toții suntem marcant de marancați, ne iubim, ne lingușim și apoi ne propulsăm, hopa sus, pe un post călduț, cât mai aproape de cerul făgăduinței! Spun toate acestea cu riscul de a vă suporta reacțiile care sunt și ele false, iar dus-întorsul sentimentelor l-am alungat ca să fim siguri că nu ne va deranja somnolența.

Pagină liberă – ce exprimă, prin voința sa imaculată, dezaprobarea viețuitoarelor față de punctul 0 al *Acordului Bi-Patrupede*, acord ce dă dreptul vorbitorilor graiului Eu să folosească în uzufruct viager sensul propriu al cuvântului *animal*!

Îmi asum riscul ca eu, Alex-Dan Și-Nu-Mai-Are-Importanță-Cum, să fiu dat în judecată de orice societate de protecție a adevăratelor animale, ce aleargă dezorientate dintr-un *colț rotund* al Pământului în altul, neștiind dacă mai au dreptul și locul pe care l-au

moștenit ori obținut în lupta nimicitor de egală cu bipezii vorbitori ai graiului *eu, doar eu*. Nu-mi rămâne decât să-mi cer scuze în toate limbile pe care le cunosc, plus cea a fiarelor, pentru a fi înțeles și de ele. Mă repet, îmi cer scuze în graiul știut doar de mine de la acele viețuitoare care au curajul propriilor fapte și nu fug, cu ori fără coadă, la prima încercare, așa cum facem noi distinșii acestei planete, pe care o guvernăm cu legi de genul nostru. Apropo, cele trei genuri sunt tot trei: genul masculin-un bărbat, doi bărbați; genul feminin-o femeie, *două bărbați* și dragul nostru neutru-un ou, *n bărbați*.

Imi place sau nu, un astfel de neutru sunt și eu Alex-Dan Și-Nu-Mai-Are-Importantă-Cum. După lunile de găzduire maternă, mi-am părăsit culcușul amniotic pentru a-mi face apariția zgomotos, cu pretenția de nud complet perfect echipat, copiind sexul tatălui meu, Vasile Și-Nu-Mai-Are-Importantă-Cum și al bunicului, tot Vasile. De la primul scâncet mi-am cerut dreptul la laptele matern, în cantitate cât mai mare și cu cât mai mic efort din partea mea. Asemenea tuturor beblușilor din lume, mi-am transformat mama într-o fabricuță de lapte, pe care îl ceream urlând la orice oră din zi și din noapte.

*P*agină liberă – pentru ca un gând, pe care îl vrem cel mai drag, să poposească pe frunți senine, împovărate de griji sau frunți pur și simplu neutre din cine știe ce motive. Dar nu copiii sunt aceia ce au dreptul să le judece, eventual pot să constate cu o urmă de amărăciune în glas...

*N*u știu dacă laptele matern ar fi avut aceeași compoziție, consistență și dacă aș fi fost fetiță, dar mama, fără îndoială, mă privea mirată de ceea ce îi oferea maternitatea. Toate femeile din lume își doresc copii, unele devin agresiv de feminine din cauza aceasta. Mă abțin să comentez dorințelor femeilor. Simt că sunt

pe un teren alunecos și nu am să mă las târât în mijlocul ciclonului ce-i poartă numele. De ce oare? Când, de fapt, aceasta le este menirea, să aducă pe lume fetițe și băieți egali doar o secundă, secunda apariției lor pe lume. El, nenea medicul, este primul care împarte în două lumea – definitiv și iremediabil *egali* – băieți și fetițe. Nu știu nici până astăzi dacă mi-ar fi plăcut să fiu femeie și, dacă aș fi, mi-ar rezerva destinul meu feminin. Într-o zi, vizionam o emisiune la televizor, când m-a intrigat o doamnă doctor ce dădea indicații cu *lingura* tuturor mamelor din galaxia ce ne găzduiește încă. Domnia sa indica, ceea ce se știe din vremuri străvechi: ce sănătos este ca mama să alăpteze cât mai mult cu putință. Privea acuzator din studioul plin de postere cu bebeluși, spre toate femeile ce mai au sâni dornici de a fi mângâiați, în loc să fie inerti și fără personalitate, așa cum distinsa doamnă considera că ar trebui să fie ei, după ce tăvălugul maternității a trecut în forță. E urât și neomenos cuvântul tăvălug pus lângă supercuvântul *maternitate*, pe care în mod normal îl rostim în genunchi.

Dar, haideți domnilor, să nu fim ipocriți și să bem ultima picătură din simbolul feminității! Oricum, noi copiii tuturor mamelor suntem egoiști, ca apoi să devenim adulți *superrăi*.

*P*agină liberă – pentru adolescentele ce confundă dragostea cu atracția fizică și mai ales în atenția acelor tinere ce doresc să devină mame înainte de a fi femei. Chiar dacă fenomenul poate fi înțeles de cei din jur, povara regretului rămâne doar pe umărul lor nepregătit...

*F*iecare mamă rămâne și femeie și are nevoie de toate accesoriile fizice și psihice pentru a păstra echilibrul între cele două calități. Spunând acestea, mă gândesc la chipuri și trupuri dragi sau sfinte. Și poate că nouă celor din neamul Și-Nu-Mai-Are-Importanță-Cum să ne placă femeile mai mult decât restului populației masculine,

dar, fără îndoială, nu voi face un caz din acest fapt și nici nu am de gând să mă prezint neapelat în fața curții cu juri. Stau cuminte pe locul meu, 24683579, poziție câștigată cu trudă conștientizată de la trei anișori când, spre hazul grupei mici, mi-am pierdut pantalonașii scurți în iureșul jocului de-a Baba Oarba. Atunci mi-am promis solemn să nu mă mai implic în nici un joc și să nu-mi mai pierd capul niciodată.

Și dacă un matur din *vița noastră*, cu numele Și-Nu-Mai-Are-Imortanță-Cum, își propune ceva și mai ales dacă acel ceva este și înălțător, atunci nu există pe această lume o grupare de negații ori neputințe care să ne stea în drum! Ultimul neputincios al neamului nostru – și numesc neputincios un bărbat ce se ascunde în spatele lui *nu am putut* – deci genul comun al neputinciosului de meserie, a fost stră-străbunicul Vasile. Despre acest Vasile, legenda nescrisă a familiei spune că nu a murit de moarte bună, ci de rușinea propriei sale slăbiciuni. Dar asta nu l-a împiedicat să-i facă un prunc din flori primei sale iubiri și apoi, dând vina pe nevastă, nu l-a recunoscut niciodată pe copilul său paralel, el, copilul, rămânând un Ion-Fără-Nume, rușine ce nu a pățit-o nici un alt urmaș din florile bărbaților neamului nostru!

*P*agină liberă – cerută cu împrumut de amicul și simpaticul Alex-Dan, prieten de ocazie al billclintonienilor, omuleț ce, păstrându-și personalitatea și statutul de *Ființă A* depășindu-se pe sine, a trecut dincolo de linia de plutire înspre care se târește plutonul billclintonienilor. Aproape că-mi vine să-i strig: Bravo!!!

*D*espre nevasta stră-străbunicului Vasile, cea care a rămas în istoria familiei noastre prin faptul că a fost Nu-ul invocat de rebelul strămoș, în neputința sa billclintoniană de a-și recunoaște păcatul și copilul din flori, nu se știe prea multe. În afară că, vrând-nevrând, era mama vitregă a Ionului din flori, a mai avut și ea

copiii ei personali cu străbunul Vasile. Dar, din păcate, acei copii nu au fost niște ieșiți din comun. Căci nu este nici un secret, atunci când contribuie și florile la conceperea unui bebeluș ursitoarele de pe toate tărâmurile îi țin pumnii și descarcă fericite coșurile cu haruri la pătuțul lui. Așa se face că un urmaș al lui Ion Fără-De-Nume a ajuns președintele C.A.P.-ului la care bunicul Vasile era doar paznic. Unde mai pui că femeile din viața aceluiași Ion au reușit să sucească capetele înaintașilor mei, blestem ce atârână și asupra urechilor mele. Dar să nu-mi anticipez nenorocirile și să nu supăr nici ursitoarele dornice de a fericii un bebeluș frumos, așa cum numai florile și femeile fără soț, adică impare, știu să-l comande berzei. Legenda ei nu specifică la nici un capitol dacă există compartiment special pentru berze ce aduc copiii din flori, ori în lumea lor nu există aceste discriminări odioase, ca în lumea maturilor. Asta înseamnă că și pe bebelușii din flori îi aduce tot barza de serviciu!

Deci, pe mine cine mă sărută *Aici Ni* pe obrazul genealogic, unde bunicul străbunicului Vasile a lăsat o pată căreia doar sărutul lui Cuza Vodă i-ar putea veni de hac, alungând-o pe veci în lumea umbrelor?

Pagină liberă – în care același Camil Protoescu, un exemplu perfect al joncțiunii *Ființei A* cu *Ființa E*, după o noapte de tip B – adică beție cruntă – se refugiază, sătul de barbarismul *Ființei A*, în jumătatea sa feminină, adică în *Ființa E*, dându-le cu tifla billclintonienilor ce-l vroiau înrolat în rândurile lor.

Deschid ochii exact în momentele cruciale ce curg de-a valma, amenințând să-mi dea existența peste cap, nepăsătoare că mă găsesc între a doua și a treia

dintre învățăturile lui *nea Goe* către părintele său necunoscut, ce sufocat de mămiți și mame mari s-a pierdut pentru vecie în negura subconștientului comun.

S-ar bucura Alex-Dan Și-Nu-Mai-Are-Importanță-Cum de m-ar vedea neajutorată tocmai în momentul în care mi se cere să efectuez o muncă în folosul gândirii colective. Lupt să mă smulg reveriei și fac față surâsului său satisfăcut, dar și picăturii pe care am dat-o dispărută sub numele Picătuar-Ce-Îmi-Lipește-Ca-Să-Fiu-Nefericită. Alex-Dan, alături de un rest de lume, a pus pariu cu sine pe Ionul-Fără-Nume, copilul din flori al străbunicului Vasile, că de fapt doar o picătură îmi lipsește ca să fiu fericită, picătura *ram pozitiv*, dar a intervenit protestul de tip *Aici Nî* cu implicațiile aferente și așa-zisa mea bucurie a ieșit din joc. Am rămas cu restul și încă mai ronțai numărând stele...

Pagină liberă – a cărei prizonieră este de data aceasta Valeria-Ana, și ea o *Ființă E*. Și, apoi, nu este chiar de plâns existența ei atât timp cât veghează la trap, ca toate lucrurile care o înconjoară să o facă fericită, chiar Alex-Dan Și-Nu-Mai-Are-Importanță-Cum. Domnul Camil Protoescu, alintat Protobroască, zburdă la ora aceasta în noua sa piele, într-un suflet cu multe puncte luminoase, căci departe de sine gândul să cerceteze prin cotloane ascunse, când interese oculte îi comandă o nouă existență între billclintonieni!

În mintea sa de gen masculin, picătura avea deja o rezonanță de tip Și-Nu-Mai-Are-Importanță-Cum. Aproape se vede bunic și tocmai bun de a se însura a doua oară cu un exemplar superb, de douăzeci de ani. Ei bine, domnilor, ei bine, domnule Dănuț, nu vă grăbiți să mă declarați *Raza de soare*, așa cum demult îmi spunea Emil. El a rămas într-o lume în care mă vedea

neschimbată. Acum nu-mi doresc decât picătura cu numele acela lung și compus, pe care unii dintre cei săraci cu duhul vor să-l condamne la moarte. Ea, nepăsătoare la criticile aduse liniuțelor, tocmai se pregătește să treacă strada chiar prin fața mea, profitând de dragostea pe care Alex-Dan a moștenit-o de la stră-străbunicul Vasile-Și-Nu-Mai-Are-Importantă-Cum.

Dragostea pentru femei, se înțelege și fără ca eu să mă înserez în sufletele enumerate. De aceea, nu-mi permit să o pierd, este din cristalul pe care mi l-am dorit. Deși, risipitoare cum par, mi-ar putea scăpa exact miimea de la care aștept totul. Ce poate face mai mult o fostă inclusă a populației \mathcal{E} ? Și dacă \mathcal{A} vine de la Adam, \mathcal{E} , din păcate, nu vine de la Eva, așa cum repede ai socotit că se potrivește. Se spune, azi, că *Ființele* \mathcal{A} sunt libere. Da, am auzit zornăitul libertății tale. Un lanț la mâna stângă și un semilanț la piciorul drept, ciudat fel de a fi liber! Mă vezi chiar dacă nu te uiți, așa cum sunt superficială, comandă specială făcută de tine populației mame. În sfârșit, sunt super și populația \mathcal{A} , secondată de populația \mathcal{E} , răsuflă ușurată. Mi-am câștigat cinstit dreptul la *Apartenență!*

Pagină liberă – împărțită în egală măsură între *Ființele A* și *Ființele E*, făcând abstracție de billclintonieni și monice. Ziua cea mai lungă și noaptea ce îi urmează sunt de-a valma cântărite, raportate la întreg și apoi închise în registre de unică folosință. *Ființele* aduse pe tapet sunt veșnic dispuse să-și plângă de milă, fără a porni însă o cruciadă în căutarea sinelui ce ar putea rezolva diferendul, pe parcursul unui an – poveste...

Nici *Ființele E* și nici *mini Ființele A* nu mai văd. Haide, domnule Dănuț, nu-ți mai scutura muzical lanțurile libertății doar pe motivul că te-am alintat *mini Ființă*. Un matur *A* nu se lasă provocat atât de ușor de o

sintagmă inofensivă. Ești tot acolo pe locul Ionului din flori, neputând să-l ierți pe stră-străbunicul tău Vasile ce și-a plătit păcatele prin lașitate. Iartă-l, nu a fost mai laș decât oricare dintre bărbații care se respectă?! Mă silești să mă repet, deși sunt într-o poziție delicată, nici prea tânără să-ți fiu nevestă a doua și nici destul de matură ca să ocup locul de nevestă primă. Și *Ființele A* și *Ființele E* au renunțat de mult să mai vadă și atunci la ce bun să mai purtăm o pereche de ochelari atât de greu de întreținut. I-am declarat neaveniți și ne-am abandonat întunericului și selecției naturale. Dar, *Ființă A*, nimic nu este atât de pierdut încât să-ți cumperi un sistem de alarmă. Eu încă îmi aparțin, iar tu poți să-ți iei micul dejun singur și nepresat de inamici. Am înțeles din frica cu care mă privești că, liberi cum sunteți, voi, cei din populația *A* vă veți retrage în grote. Retragerea va fi în etape. Nu vreți să șocați cele câteva *Ființe* ale populației *E*, ce încă își mai fac iluzii. Sunteți mândri de voi, mai ales urmașii unchiului Vasile Și-Nu-Mai-Are-Importanță-Cum. Acest sentiment vă face mărinimoși, acordându-ne grațierea. Iertarea aparține celor liberi, asemenea vouă. Eu nu te voi putea urma – aparțin evident altei populații, cu o mai puțină libertate de exprimare!

*P*agină liberă – poveste, ce iarăși mi-l aduce în minte pe Horia cu interdicțiile sale. Dar bine, mă adresez imaginarului invocat, doar anul aparține basmului, povestea este a celor doi eroi X și Y! Subiectul a fost epuizat acum două decenii, în *Love Story*, pe seama lui s-a plâns preț de un secol. Eroii tăi mai bine și-ar da corigențele de tot felul, ar pune bazele unei științe noi, ori pur și simplu ar înființa o societate de binefacere!

*A*i tăi, nu mă gândesc la cei cu numele Și-Nu-Mai-Are-Importantă-Cum, spun că nu suntem altceva decât urmașele Amazoanelor ce v-au gonit din peșterile personale în ghețarele veșnicilor descoperiri științifice. Și acum vă luați revanșa. Plecați și ne lăsați cu ele pe

cap. Prea multe pentru capetele noastre sortite gândurilor! Un gând-două gânduri. Iată un cuvânt care nu merită expulzarea! Fără îndoială, cu sufletul, el ne aparține nouă, populației \mathcal{E} . cine l-a repartizat pe nedrept neutrului?

Vezi *Ființă* \mathcal{A} , și sufletul aparține neutrului! Un suflet, la singular bărbat, nu mai are curajul să fie și la plural, devenind femeie. Uite, chiar lângă tine un caz pentru care se cere convocat un tribunal de urgență! Dar nu nedreptatea făcută sufletului vă gonește pe voi în grote primitive. Să lași bunătate de gând pe seama neutrului și să te retragi plin de demnitate în peșteri este apanajul semizeilor!

Haide, *Ființă* \mathcal{A} , cum poți să lași atâtea nedreptăți făcute cuvintelor și să pleci? Dacă numele meu este vinovatul, atunci se mai poate face ceva. Promit să devin rece și indiferentă, un adult cum se dorește orice pământean. Nu o să mai dau buzna în sufletul tău dorind să-l trec prin toate genurile, de parcă nu aş avea altceva mai bun de făcut. Promit să împrumut un alt cuvânt neutrului, care să mă înghețe în apele teritoriale și în același timp să-ți acorde ție protecția râvnită!

Pagină liberă – din care privesc cu mânie
înspre punctul cardinal pe care se dă de-a huța Horia și îl
interpelez prin satelitul de serviciu.

- Chiar vrei să te dau pe mâna *Anului-Poveste*, să te
înlănțuie până îți vor veni ideile bune? Îți împrumut un
ghem de gânduri, dacă promiți să nu te amesteci în
dragostrea firesc de banală a celor doi!

Nu-mi vine în minte cuvântul potrivit, dar în schimb mă lovesc de unul demonetizat și banal de masculin: un robot – doi roboți.

Și acum, ignorând *codul spion* de *Ființă A*, alias Alex-Dan Și-Nu-Mai-Are-Importantă-Cum, ați creat roboții și plecați lăsându-ne în stăpânirea lor. Da, știu, o mulțime de *Ființe E* vor deveni foc și pară, fiindcă am îndrăznit să le îndepărtez de la marele festin tehnic. Sunt îndreptățite să stea la dreapta voastră la banchetul pomenit, fără îndoială. Păcatul lor să fie! Curios, dai semne de oboseală acum când mă străduiesc să devin gravă. Caști, te întinzi, sunt plictisitoare în calitate de adultă. Dar ce obositori sunteți voi, cei care faceți parte dintre adulții ce rumegă aceleași gânduri, fără să le poată da de cap! Nimeni nu mă silește să vă support și, în acest caz, mă întorc la locul meu și la starea de fapt câștigată în bătălii pierdute. Te las cu problemele populației, de care te leagă lanțurile mândriei tale. Rămân... și plec!

*P*agină liberă – moment de reculegere în memoria lui Petre Dulfu, tatăl lui Păcală. Erou și autor își au originea în satul vecin, Tohat. Ca urmare, pagina este declarată gratuită și se oferă cititorilor pe post de plăcintă, așa cum ar face domnul Păcală. Plăcinta fiind caldă, pagina este scutită de plata timbrului literar și de alte dări către Poartă!

*L*a ce bun, înțeleptule Păcală – răspunse bunicul Ioan salutului venit la timp – că omul a ajuns pe Lună, dacă porumbul tot nu-și depășește condiția primară de știulete desenat după același model de boabe plictisite și abrutizate de condiția lor de oițe aliniată în șiruri aleator descrescătoare, aplatizate în roșu auriu? Nici acum când se pot vedea pe ecran în culori naturale cu cosițe despletite lăsându-și concurența de tip Wella cu gura căscată, nu s-au civilizat și educat să se culeagă singure. Așa cum ar proceda niște plante civilizate, dornice să înțeleagă mersul vremilor. Un pas important pentru intrarea lor în lumea bună și în structurile dorite ar fi acela de a percepe că a sosit momentul să se descurce singure, fără ajutorul generației *Pro*, a militarilor și țăranilor aflați în pragul colapsului fizic și amenințați cu clonarea. În fond, ar putea renunța la coceanul care le susține în alveolele lui depășite și să se sprijine până la pănuși tocami bune să te murdărești pe mâini, când ar arăta mult mai sexy, goale, zâmbind atrăgător potențialilor culegători?

*P*agină liberă – suport fizic al iubirii, mai bine spus dragostei, cuplului Ana și Alex-Dan, ce departe de grijile bunicului Ioan, culegătorul de porumb, și deasupra tuturor complexelor ce atrag hidoase restul muritorilor în groapa existențială, se țin de mână sfidând morala adulților...

Fără îndoială, guvernul nostru grăbindu-se să voteze legea anticlonare, în plină iarnă a uitat că vin iarăși lucrările agricole, iar numărul țăranilor originali *Made în România* scade vertiginos. Și cum poate să se liniștească bunicul meu Ioan din moment ce *nu bea tutun*, nu prizează cocaină, nu face yoga și nu-i place văcuțele cu pete maro! Colac peste pupăză, de un timp în coace simte, în spatele său, încovoiat de bătrânețe, amenințarea concernului Dosia. Acest concern a anunțat pe toate canalele de informare în masă că toți porcușorii – în speță și cel ce se odihnește în balconul cotețului suspendat pe *coloana simplex* din ograda bunicului – sunt de fapt copia tandemului porcușor – pușculiță de pe produsele amintitului concern și, în concluzie, și el, se află în afara legii, chiar dacă locuiește în perimetrul curții bătrânului.

Nepăsător la problemele bunicului – asemeni unui ministru în plină guvernare – porcușorul *grohănici* soarbe cu indolența tipică ultimele acorduri ale unei sonatine!!!

Pagină liberă – în care îmi voi exprima îndoiala existenței sentimentului de iubire în interiorul cuplului Ana și Alex-Dan Și-Nu-Mai-Are-Importanță-Cum. Nu am să fac greșeala să-i consider doar un billclintonian și o monică – ce se vor urî peste o zi – ei merită cel puțin statutul de *Ființă A* și *Ființă E*. Dar, fără îndoială, calea spre iubire este plină cu spini și, din păcate, titlu de perechea secolului a fost adjudecată, ei pierzând licitația prin șovăială, neîncredere...

Drept pedeapsă sau doar consolare, câteva *miorițe* s-au lăsat seduse și aduse înapoi pe pământ însărcinate. E drept că *extraterestrul șef*, dându-și seama că suntem o țară eminentemente agrară – după cum eram trecuți pe hartă – și-a exprimat dorința de a avea urmași autentici. În mod firesc, privirea și-a îndreptat-o spre țărăncuțele plesnind de sănătate și roșu la obraji. Așa arătau ele pe ilustratele primite de la spionii lor, pitiți printre noi muritorii! Alegerea lor a nemulțumit superbele exemplare urbane ce-i priveau languros printre gene rimelate!

Acceptând fără drept de apel alegerea făcută, noi, agrarienii – după spusele omuleților verzi – vom depăși problemele la nivel de conerne, dacă ne vom concentra asupra adevăratelor probleme.

Si așa porcușorii vor crește pe an cu 80 de kg și 123 de grame, dând același randament ca și cei din cotețele internaționale, care ascultă sonatinele amintite!

*P*agină liberă – minut de reculegere în memoria Dianei, cea care teoretic era fericită – o lume dorea fericirea ei. Îmi cer iertare, deși lucrurile au decurs fără vina cadrului. Căci, luați în grup – în raport cu protagoniștii, oricare ar fi ei – noi restul suntem doar decor! Îmi cer scuze, căci ceea ce urmează este doar o contabilizare dureroasă...

Reația bunicului, reacția mea, reacția lanului de porumb și ce se întâmplă când compania agricolă se intersectează cu campaniile prezidențiale, toate acestea înscriindu-se pe orbita privată a extratereștrilor farfurizi – veți afla peste un an lumină. Până atunci mă atașez *Ființei E*, chiar dacă în lipsa mea nu s-au întâmplat minunile restante. Dau vina, ca un bărbat adevărat ce sunt, pe roboții tuturor timpurilor, chiar dacă nimănui nu-i pasă că adevărul este călcat și declarat vinovat.

Haide, *Ființă A*, alias Alex-Dan Și-Nu-Mai-Are-Importanță-Cum, în ziua când se vor defecta toți roboții, voi veni să te văd și să te deranjez din meditații! Voi dori să știu dacă ai schimbat ordinea și importanța lucrurilor. Voi da iama din nou în sufletul tău, chiar dacă nimeni nu l-a scos din colțul genului neutru. Este adevărat, nimic nu-mi face mai mare plăcere decât să dau buzna în sufletul tău. Te vei încrunta, voința ta va fi contra voinței mele. Dar așteaptă să-ți spun ce vreau de la o *Ființă A* și apoi vei hotărî dacă tu ești acela. Îmi vreau miimea înapoi!

*P*agină liberă – dedicată câștigătorilor licitației secolului: Charles&Camilla. Cu riscul de a deveni antipatica zilei, depășindu-mi propriile resentimente, mă gândesc la ei ca la o ultimă poveste de dragoste dureroasă pentru eroii săi. La fel de tristă ca pentru cei implicați direct. Ce decepție pentru marii devoratori de povești de dragost cu prințese! Cum să accepte un astfel de degustător că eroul poate să aleagă – dintr-o femeie urâtă, trecută și nesimpatizată – pe cea din urmă. Fără îndoială, că aceasta este iubirea și cărările ei neânțese. Și, dacă el, depășindu-și sindromul billclintonian, a avut curajul să-și impună alegerea cu riscul de a fi linșat, dacă nu la propriu cel puțin la figurat, atunci noi...

*P*agină liberă – prin care Armand, un Armand pocăit retrăgându-și căderile billclintoniene, în mod firesc refuzând să fie o monică oarecare, cere azil unei *Ființe E*.

Din motive de economie la nivel înalt, o vom numi Valeria-Ana. În aparență, ea este eroina pe care o recunoașteți, dar câteva *valeriane* pot să trăiască în numele pomenit...

Dragule, dacă ai suportat atâta timp să mă vezi goală, expunându-ți tu însuși propria goliciune, atunci trebuie să suporti și ceea ce simt și spun în legătură cu tine, cu noi, așa cum numai eu și un *Tu* chinuit ne cunoaștem. Când spun asta nu mă gândesc la tine – ca la un personaj ce consideră că cei ce tac sunt mai puțin goi decât cei ce simt nevoia să se explice, în dorința de a nu jigni ori de a fi prost înțeleși – ci *la un tine* ce dă neputincios din aripi, ca să iasă cu bine la mal, chiar dacă acel mal poartă același nume cu al tău: *Malul-Alb-Al-Fals-Înecașilor-Ce-Nu-Au-Știut-Niciodată*. Nu are importanță ce, voi, cei din ramura mai puțin înțeleasă a lui Papuc și al lui Și-Nu-Mai-Are-Importanță-Cum, aveți o neputință de a fi bărbați într-un război psihologic. Nu-ți mai ascul protestele despre luxul de a gândi, pe care doar eu, alături de alți câțiva, ce nu au ce face mai bun, mi-l permit. Rămân singură, să te urăsc așa cum numai copiii, care veșnic își doresc ceva ne semnificativ – ce dă măsura capriciului lor imatur – pot să o facă. În fiecare zi îți doresc să mori, ca să am un motiv să te plâng, chiar dacă știu că acest gând nu mă reprezintă. Mai mult, el este un păcat capital pentru un bun creștin, așa cum am fost eu crescută acasă!

*P*agină liberă – dedicată billclintonienilor. În fond, merită și ei o pagină în care să se desfășoare în toată splendoarea lor de animale superioare venite dintr-o recentă specializare selenară. Lunar-ul vine de la satelit și nu de la ceea ce exprimă o perioadă atât de scurtă din viața noastră. Deci, billclintonienilor, sunteți eroi preț de o pagină, bucurați-vă de libertatea ei!!!

Pentru lumea ideală a bunicii, aproape totul era sub semnul păcatului, iar să-i gândești cuiva rău le întrecea pe toate. Lista era lungă, dar ni le sublinia pe cele considerate că ar putea face cu ochiul vreunui din neamul nostru. Restul existau doar ca înșiruire pentru ceilalți semenii trăitori la granița lumii ei. Te urăsc, călcând peste legile impuse de bunica și asta ar trebui să-ți dea de gândit ție și echilibrului pe care mi-l joci acum la ruletă. Nu știi dacă situația îmi permite să spun *Doamne!?!* Deși conjunctura o cere!

Ce fel de ceață s-a așezat între noi, de nu mai vrei să vezi, să auzi, să simți? Și, fiindcă tu ești personajul siropos, mie nu mi se permite, din motive moștenite, pot să scriu un roman pentru îndrăgostiții leneși, ce-și duc zilele așteptând să fie răsplătiți pentru dulcea și falsă cocoasă din spatele lor. Accept, sunt capricioasă – că sunt femeie nu-mi dă mâna să recunosc – dar fără să fac rău, decât poate mie. Dar, tu, pentru fiecare defect recunoscut, mă pedepsești pe mine. Păcat pentru numele ce-l porți. De drept, ar trebui să te numești, ca un proverb, ce spune: *Nimeni nu este mai orb ca și cel ce nu vrea să vadă*. Nu am să te imit și să dau vina pe tine pentru proza prețios-duceagă! Cuvântul goală nu spune nimănui nimic și chiar tu i-ai răsturnat înțeleșul, deturnându-i destinația. Curios că nu a intervenit încă bunul simț, ar spune cei de meserie, ori autocenzura declamativă, nesinceră, ce dorește doar să se joace, spun eu. Dar mai contează ce spun într-un loc pustiu?

*P*agină liberă – ce se adresează, într-o ordine firească, monicelor grațioase, ce-și dau ultima suflare în războiul feminist rău înțeles ori prost întreținut. Dacă mai punem la socoteală că avocații sunt de gen masculin, nu-i de mirare că distinselor monice pierd singurele bătălii câștigate cu atâtea eforturi: rochițe, parfumuri, vopsele și alte mici artificii!!!

Încep să mă îndoiesc că sinceritatea celor goi ar putea schimba hotărârile tale de burlac încăpățânat, după cum nici tu o să-mi schimbi sctisul în favoarea ta, așa cum crezi că s-ar cuveni. Consideri că îți aparțin ca o moștenire a durerii pe care o constatăm fiecare în alt fel. Exclud indiferența, din respect față de o astfel de... Refuz să pronunț cuvântul atât de dureros pentru mine. Poate, într-o zi voi fi pregătită să-l rostesc și am să mă întorc să-l pun la locul lui. Nu am nici un dubiu, tot ceea ce spun nu cântărește la fel în balanța comună. Desigur că generația stră-străbunicului tău Vasile Și-Nu-Mai-Are-Importanță-Cum a păstrat pentru tine toată puterea de autocompătimire... Ție, ca ultim destinatar, ți-a fost sorocit să întocmești un lanț întreg de pseudodureri, în care, recunoaște, că te complaci. După cum gândești, și în categoria în care vrei să te înregimenteze viața, vei fi părintele unui billmonician – genul nu pot să-l spun, încă nu am daruri de prezicătoare. Mă amuz de una singură: tu și viitoarea ta odreaslă! Va crește cât alții în șapte ani și într-o zi va salva o rățușcă de la înec... Recunoscătoare, ea, îi va îndeplini mai multe dorințe, dar nu pe cea legată de școală...

*P*agină liberă – în care, departe de lumea dezlănțuită a monico-billclintonienilor, anunț un concurs de compunere liberă pe o temă dată. Deși, o compunere este cu adevărat liberă, abia când doritorul scrie ce simte și... cum și... când i se arată minunea...

Și iarași îmi vine în minte cuvântul școală, deși mi-am promis să nu mai amestec învățătura cu dragostea, ca să nu fiu trasă de urechi. Dar ca să-l fac lucrul acesta, ar trebui să caut medicul chirurg, ce poate face operația cea mai dificilă: să-mi scoată acea bucată de creier care îmi stochează amintirile legate de școală, plus lunile în care am vrut să găsesc adevărul ce ar putea să mă ajute să-mi justific existența. Dar, din păcate, răul s-a împrăștiat prin tot corpul și eu voi trăi cu această obsesie, *școala*. Ni se iau din viață atâția ani în care suntem siliți să învățăm lucruri pe care le uităm... dacă profesorul de chimie consideră școala locul unde se învață chimia, cel de matematică o consideră locul în care se învață matematica, cel de limba română – româna, atunci unde este locul unde se formează oamenii???

Atâta timp cât cei ce hotărăsc destinele noii generații nu sunt buni psihopedagogi, pentru că nu iubesc copiii, rezultatele vor fi aceleași: o societate cu oameni în derivă, căutându-și identitatea la vârsta la care ar trebui să-și trăiască împlinirea!!!

*P*agină liberă – ce scoate limba așteptărilor
acelora ce se pregătesc să citească o lucrare originală pe
o temă dată, cu gândul de a acorda *premiul speranței...*

Pentru numele lui Dumnezeu, până când vom învăța numai ca să ne aflăm în treabă și pentru că avem nevoie de avalanșa de informații la examene? Trăim sub imperiul acestora și, după ce ele trec, ne trezim pur și simplu pe *strada vieții*, dezorientați...

Ne tot plângem, ca niște babe, că nu s-a schimbat nimic. Și dacă învățământul nostru s-a priment doar formal, cine este de vină? Dacă acceptăm totul ca pe o fatalitate, copiii noștri suportă cosecințele. Li s-au dat *niște vacanțe* în plus, ceea ce le-a supraîncărcat programa. Orele au rămas aceleași, iar copiii stau la școală până la ora trei. Ce ne-au făcut acești copii, de îi ținem în bancă șapte ore și mai vrem să fie atenți la lecții și apoi să învețe pentru încă șase, șapte materii pentru ziua următoare? Câți dintre adulți stau nermișcați pe scaune, în tensiune, atâtea ore?!!!

Alung toate gândurile legate de acest subiect, ce mi-ar putea face rău în starea în care sunt.

*P*agină liberă – bebeluș prins și desprins de pe aripi de berze plecate acum în țările calde. Rămași în așteptarea lor, trecem prin aceleași stări de toamnă, iarnă, zâmbind umorului primăverii și al mamei berze. De unde atâta încăpățănare la o pasăre călătoare, să-și părăsească căminul ei atât de misterios, pentru unul îndepărtat și nesigur? Sentimentală cum e, nu are șanse să-și părăsească acoperișurile vechi de paie, urmând înțeleaptă căruța istoriei.

*M*ariana și femeia de lângă mine – două lumi atât de diferite, dar atât de dragi mie! Omul simplu și bun – asemenea lumii bunicii – mai există și astfel de oameni în lumea noastră calată doar pe bani și relații. El este numit de cei fără scrupule, un prost, pentru simplu fapt că nu este capabil să facă rău nimănui. Este adevărat că lumea nu va fi niciodată a celor buni, dar lucrul acesta nu-i sperie și nici nu-i înrăiește. Că, între timp au învățat și ei să se apere, este firesc, dar niciodată *cel bun* nu va ataca primul. Ea este tot lângă mine, opusă Marianeii, dar vie. Mă uit curioasă și mi se pare straniu că dintre atâtea chipuri cunoscute, primul să fie al ei, o ființă ce nu are nici măcar obligația unui salariu primit. Pur și simplu a venit să vadă dacă m-am trezit, dacă mai sunt atât de agitată ca în timpul operației. Mă gândesc cu stânjeneală la tot ceea ce am vorbit sub efectul anesteziei. Imi udă ușor buzele, îmi șterge fruntea transpirată. Nu-mi spune nimic, dar știu că va reveni să-mi povestească doar mie ce i-a spus bătrânului brancardier, prezent involuntar, martor și beneficiar al agitației mele inconștiente. Și eu, caream crezut că sunt atât de liniștită încât nici starea de inconștiență nu mă va schimba! Mai mult ca sigur că Alex-Dan mi-a populat coșmarurile, după cum sunt convinsă că nu va ceda primului impuls...

*P*agină liberă – copil ce atât de repede mă ispitește cu întrebarea: *De ce avem noi vârstare atât de deștepte, care se trnsformă apoi în adulți ce lasă de dorit? Unde se pierde zestrea lor care ne bucură, aruncându-ne mai târziu în disperare? Sau totul este doar o problemă de simpatie și antipatie, ce ne desparte, zâmbind din ce în ce mai puțin indulgent.*

*N*u va veni să mă vadă, încăpățânat cum este. Refuz să mă las târâtă în tot felul de speculații despre ceea ce simt eu și ceea ce simte el. Sunt abia revenită la lume, haide Ana, mă adresez cu bunăvoință propriei mele înțelepciuni, ce ar fi să termini cu subiectul acesta din care vei ieși definitiv învinsă? Mă uit și cer ajutor femeii de lângă mine, cu toate că ea nu este nici vinovată, nici împuternicită să-mi găsească soluțiile problemele imposibile în care am intrat, ca un om sucit privind înapoi înspre singurul rai al perdanților conștienți. Să fiu sigură că mă aud, îmi șoptesc, dulce, *Ana*, în speranța să mă regăsesc...

*P*agină liberă – în grevă japoneză, ca orice adult ce se respectă. În lipsă de brațe, își va afișa banderola pe un colț ales la întâmplare, pe motive de gust și răbdare. Ce dorește, ce se poate sau nu, totul este ca într-un dans al răbdării și al înțelegerii!

*P*agină liberă – în care Luca este chiar Luca. În sfârșit, vom exclama cu toții fericiți, un domn care are curajul să fie chiar el! Dar nu pot să spun cu mâna pe inimă că este chiar așa, pentru simplul fapt că nu-l cunosc. Știu doar cum îl cheamă, de aici și până a-l defini mai e nevoie de sacul cu sare. Pe Luca îl intuim cât de cât, fiindcă, un bărbat – este un bărbat și greșeala noastră poate să fie preț de trei rânduri! Dar dacă și Miruna se declară a fi chiar Miruna, atunci în loc de sare avem nevoie de trei saci de rudotel și răbdare. Și dacă Horia, șeful bun al galeriei negative, ne va mai acorda o șansă per total...

Gândire de femeie alintată ori fals copilăroasă,
ai exclama iritat, Măria Ta Luca Întâiul, dacă ai avea
puterea să-mi urmărești gândurile... Grav cum ești,
fratele mijlociu a lui *Mor-Mor*, ai spune că îți răpesc din
timpul tău minunat de prețios, la fel ca tot ceea ce faci,
dacă ai zări *D*-ul meu de mână cu o buclă dublă. Deși
cinstit ar fi, pentru toți trei: pentru tine, pentru mine și
litera pe care alăturată mie ai trage-o cu plăcere de
urechi, să recunoști că este un exemplar superb. Dar tu
dorești să fii unul din așa-zișii adulți ce preferă
poveștilor siropoase de dragoste, filmele cu violență,
bătălii interstelare, sex-crime, măceluri și sinucideri
colective, pentru așa numita defulare. Ce adult nesuferit
ești tu, Luca, în rând cu toți adulții aceștia urâcioși, ce nu
se pot descărca decât cu ajutorul viziunilor
apocaliptice!!!

*P*agină liberă – cu personalitate juridică, conștientă de riscurile unor nesfârșite procese, așa cum numai la noi se pot lungi, declar: Subsemnata pagină de profesie suport material pentru cuvinte, aparținătoare genului feminin, domnișoară bătrână cu chichițele aferente, domiciliată în cartea Billclintonienii, la pagina aniversară – fără copii de flori ori xerox, în deplina facultăților mintale – mă declar nulă!!!

De vină ori prea înțelegători sunt și psihologii dispuși să găsească explicații pentru orice fel de comportare, oricât ar fi ea de dementă. Domniile lor pot să-și explice actul odios și să-i găsească rădăcina în primele luni de viață intrauterină când, numai prin semnale de el știute, viitorul bebeluș a perceput ca o catastrofă gestul purtătoarei lui de a călca mai neglijent partea dreaptă a cămășii netăticului său, față de cea stângă. Și de aici, viața lui de bebeluș, copil, adolescent și adult a fost dată peste cap sub privirea îngrozită a zânelor bune care altceva i-au ursit. Păcat, copiii, începând cu creșa și terminând cu facultatea, nu beneficiază de asistența psihologilor. Facem atâta caz silindu-i să învețe să scrie de la grădiniță, dar îi lipsim de cel mai elementar sprijin psihic. Le răpim copilăria, îi grăbim să se maturizeze, dar nu-i ajutăm să se cunoască și să-și depășească angoasele. Și toată jumătatea aceasta a unei ființe umane, cea mai importantă componentă a ei, este lăsată să se dezvolte cum dă Domnul!

*P*agină liberă – ce resimte cuvântul *minificire* ca un afront adus celor care nu suportă jumătățile de măsură. O înțeleg. Și atunci... nu este de mirare că spun alături de Miruna: ori Luca, ori ea, deși nu eu sunt cea chemată să fac ordine în acel puzzle pe care Horia și l-a imaginat înainte, cu atât mai mult înaintea mea, cu cât știm cu toții că l-am exilat într-un număr impar, acolo unde se simte cel mai bine închis, într-o... Bulă Papală!

Dar toate acestea țin de problemele superadulților model Luca 1999, pentru care eu Miruna, sunt doar o introvertită pretențioasă. Și chiar crezi că stau toată ziua în oglindă, aranjându-mi buclele doar ca să-ți fac ție în ciudă? Cu atâta reavoință din partea ta, nu mă vei cunoaște niciodată! Poate că nici nu te interesează ce simt, ce gândesc și, mai ales, părerea mea despre tine. Dar, pentru un obiect de plăcere, ridic prea multe semne de întrebare, te obosesc și, pur și simplu, vei renunța la mine. Dar nu o să scapi așa ușor, nu înainte de a învăța să iubești femeile. Nici măcar nu ai știut lucrul acesta despre tine. Din păcate, faci parte din procentul prea mare al domnilor ce nu iubesc femeile. Zâmbești superior, dar zâmbești pe gratis! E indecent să etalezi toate femeile pe care le-ai amăgit, ca pe niște trofee de vânătoare! Te plictisești repede de ele, pentru că ești superficial și te grăbești să te întorci la prietenii tăi, bărbații, pe care îi găsești interesanți, importanți, inteligenți. Deci, domnule Luca, domnia ta iubești bărbații și, dacă nu te vei trezi la timp, ai să devii un homosexual convins! Acum, în acest moment, ești homo doar din punct de vedere mental!

Pagină liberă – cu puteri depline de a înveseli toți posomorâții unei zile de ploaie, ce își face de cap, *Aici Ni*, în fieful îndrăgostiților nesupuși regulilor impuse de... Horia. Din nou el, veți exclama înfuriați, cerându-mi numărul de telefon sau chiar adresa pentru a-l pune la punct. Nu, nu voi furniza nici un amănunt despre domni sa, eventual pot să vă dau un număr de pagină, unde puteți să vi-l apropiați. Deci, domnule H, alege fila deschisă întâlnirii și... *en garde!!!*

Spui că trecându-mi cu vederea toate aceste mici defecte, ai nevoie de o vacanță pe termen nelimitat, ca să ai timp pentru mine, fără a-mi răni sensibilitatea excesivă. De ce să fii obligat a-mi suporta toate pretențiile de pisică alintată și încă odată obositoare, când am picat la examen cu brio. *Miruna* – îmi șoptești nemulțumit și enervat că încerc să intru în sufletul tău, care vrea să-și închidă socotelile cu lumea sentimentelor – *ce ar fi să te maturizezi și, emancipându-te, să nu mai roșești sărind în sus indignată, că îți rănesc feminitatea, aruncându-te în regnul animal, când pronunț în fața ta cuvântul Sex*. Parcă un om poate fi o mașină cu acest nume adăugat la numărul ei, așa cum se întâmplă pe strada cu privatizații săraci cu duhul, spun eu *Miruna*, scoțând limba adultului Luca, tocmai fiindcă știu că gestul meu copilăresc îl scoate din sărite. Îi sugerez că în afara nevoii de afecțiune – în lipsă de altceva, e bună și cea oferită de el, săracă și fără bucurii, cu speranțe de îmbunătățiri – va trebui să-l iubească și pe Bebe-Ștrumph. Vi-l puteți imagina pe ditamai Luca Cel Matur, obligat să-l iubească pe puiul de Ștrumph? Îl alungă cu răutate cât colo și înclin să cred că-l așteaptă zile grele pe Bebe. Nu este greu de înțeles de ce refuz să mă maturizez și de ce Luca simte nevoia unei femei adulte. Ne vom pierde prin încăpățănare, comoditate ori lipsa unui trecut care să ne lege. Mă predau, când totul ține de un fir de păr, regretând șansa pierdută pentru mine doar o dată!

*P*agină liberă – să scrie ce vrea sufletul ei, Luca.
Fără nici un dubiu, el dorește ca ea să rezolve, și în locul
lui, un exercițiu de algebră. Dar, din păcate, pofta i-a fost
tăiată de un număr rațional nenegativ care nu știa cine
este și cine i-a atașat particula de noblețe *ne*. Negarea
negației și saltul ei în lumea pozitivă – chiar dacă
aproximarea cu o sutime prin lipsă – nu i-ar aduce plusul
de satisfacții, dar l-ar scoate din anonimat!!!

Cunosc câțiva maturi cu state de plată în lumea pe care și-o guvernează cum vor, ce-mi trezesc reacții puternice de antipatie. Simțindu-mă bine în pielea de pisică, nici adult nici copil, stau și îl compătimesc pe Luca, omul de lângă mine care mă va pierde, fără să mă cunoască cu adevărat. Cel mai mare defect al adulților de toate genurile este superficialitatea, graba de a pune etichete fără a verifica. Îl iert pentru ceea ce i-a făcut lui Bebe-Ștrumph – trec peste dorința sesizată doar de mine de a mă urechea, mai în joacă mai în serios – și îmi fac numărul în continuare, adevăr din care nu voi ieși mulțumită. Poate că nici Luca. Atunci vom îmbogăți lumea cu încă o pereche, ce nu poate sau nu și-a propus să comunice. Da – fără nici un dubiu, în timpul scurt pe care și l-a propus să-l petreacă cu mine - vrea să fiu pur și simplu a lui, vrea să mă pună la punct, să facă din mine un adult de prost gust și apoi, obosit de atâta efort, va dori să se odihnească făcând abstracție de mine și de Bebe-Ștrumph. Fără o pregătire prealabilă, îi declar război și fiecare minut mă înrăiește. Mă întreb, de unde atâta răutate la o persoană inofensivă! Se sesizează și, simțindu-se amenințat, începe să-mi găsească defecte. Îi citesc totul în ochi. Mă întrebă un lucru fără importanță cu un ton aferat. Tac cu încăpățânare, ca să nu-mi risipesc furia prea repede. Cine pierde bătălia aceasta, va pierde și războiul, lumea este prea grăbită ca să ne dea și alte șanse!

Pagină liberă – pentru un personaj care asemenea Împăratului Ce-Nu-Vrea-Să-Fie-Verde protestează printr-o grevă japoneză. Și ce dacă unii clevetitori vor spune la o cafea: *Cui folosește dacă pică sistemul de numerotarea și ea va ajunge pagina numărul unu?* Este pregătită să ajungă number one? Deși paginile cu acest număr ar fi bine să fie sigilate. În acest caz, ar fi nevoie de prezența autorului dispus să suporte consecințele demersului său literar?!?

*T*ace și tac și eu. Asemenea unui autor obosit ce nu mai poate scoate nimic de la eroii săi. Simțindu-mă neglijată, îmi iau ajutorul și apoi amândoi ne așezăm în brațele deloc primitive ale adultului Luca. Operația este mai mult o declarație de război decât una de apropiere. Se poate vorbi de o legătură ostilă, de nori ce aleargă furibunzi prin odaie. De ce nu joacă puțin teatrul? Ne întrebăm în grup, dar renunț, știind că nu vrea să-și depășească granițele impuse de demnitatea lui țepăună. Îi spun în gând – ca să nu-mi stric confortul psihic, ieșind din liniștea mea politicoasă spre marea indignare a lui Bebe-Ștrumph aflat pe punctul de a părăsi scena literară – *Te urăsc!* Sunt atât de aproape de el când îi spun afrontul, fizic, bineînțeles, căci sufletul, fără doar și poate, și l-a pus la păstrare în bănci de date. Mai că i-aș răsplăti încăpățânarea, dar mi-am amintit că un sărut consumă trei minute din viață și nu mi-aș putea ierta micul sacrilegiu. În rest, totul este neschimbat, tăcem pe paliere diferite și chiar că nu știu ce se va întâmpla în minutele pe care i le voi dărui cu atâta mărinimie. Suntem doi dușmani, nu știu de ce și până când. Regret intenția mea de a educa un adult, care se simte foarte bine în pielea lui de împrumut, cel puțin așa îmi spune instinctul. Dacă voi persevera, de ce eu, de ce Luca, cine s-a opus...

Este din ce în ce mai greu să fii pagină liberă.
Dacă nu vreți să mă credeți, verificați-mă, dar nu
răspund decât întrebărilor făcute într-o limbă de
circulație internațională!

Dar șoricelul cel rău ronțăie bucată cu bucată o posibilă apropiere, el fiind chiar lângă mine. Slavă Domnului, va pleca, dar a fost oare, ori imaginația mea l-a proiectat să-mi populeze camera? Sunt încă ascunsă în brațele unui matur ce nici măcar nu știe să mimeze iubirea. Renunț să mă învinovățesc, în fond și el putea să-mi acorde răbdarea sa. Este adevărat că m-a considerat o femeie adultă, nu avea cum să știe că durerea care a luat locul lui Costein nu îmi dă voie să fiu eu. Imi vin în minte tot felul de cugetări siropoase care îmi definesc exact starea, dar mă abțin să le pronunț. Țin de altă lume, o lume pe punctul să moară, deci fără importanță. Ne iubirea este lipsa de iubire ori iubirea prost gestionată?

Nu mă iut înspre Bebe-Ștrumph, de frică ca între timp să nu fi învățat și el să-și ascundă sentimentele iar nesinceritatea să-l dea afară din carapacea lui atât de necesară și insuficientă. De la Luca nu mă aștept la nimic, fiindcă nu are datorii imediate față de mine. Dacă se place așa cum este, de ce să-i tulbur liniștea? Și apoi, eu am fost aceea care am pornit de la început cu un aer de victimă. Că sunt prizonieră, doar bătrânul Isidor a înțeles, în fracțiunea de secundă când am dorit să arunc pe geam un fel de existență ce până atunci mi s-a părut firească. Dar nu mi se potrivește să strâng provizii de ură, doar pentru simplul fapt că Luca m-a confundat exact cu cine am crezut că sunt preț de o secundă...

*P*agină liberă – prin care un grup de monice – în fond, și ele au dreptul de exprimare prin apartenența la grupul celor ce știu ce vor – declară: sfârșitul bovarismului și trecerea la billclintonianism. Evenimentul s-a soldat cu meciul secolului declarat nul, fără tam-tam și trăgând după sine istoria în secolul următor. Veac ce ar urma exemplul simplu, populându-și spațiile cu urmași concepuți în *vitro*, în condiții de maximă sterilitate a iubirii...

*P*agină liberă, ultimă – în cinstea soarelui ce încă are puterea să ne ierte și să zâmbească înțelept. Profit de clemența sa, de dispoziția generală bună și îl iert pe Horia că mi-a bulversat eroii, amestecându-i între ei și zăpăcindu-i. de ce pagina liberă nu este albă, culoarea libertății declarate? De ce femeile nu sunt femei? De ce billclintonienii sunt puși la index, de parcă numai ei duc răul lumii în spate? Deci, nu ar strica deloc puțină ordine și disciplină! Eventual, o răsturnare de situație care să aducă în prim plan monicele și coeficientul lor de inteligență. Mult contestatul IQ!?!...

Postfață

PAGINI (LIBERE) DINTR-UN NEÎNTRERUPT RĂZBOI AMOROS

Florica Bud are (dez)avantajul de a fi copiat în oglindă a scrierilor ei. Rareori, o autore și-ar mai putea recunoaște zulușii blonzi în filigranul paginii! De aceea, scrisul ei are o cochetărie cu totul și cu specială, mereu la limita prețiozității, din care se salvează prin șarjare autoironică.

Chiar și atunci când abordează teme grave, cum ar fi cea a războiului dintre sexe, îmblânzătoarea lui Nu-Motanul (personajul ce a consacrat-o deopotrivă în lumea copiilor și a copiilor ce au devenit fără să vrea adulți) nu părăsește aerul șăgalnic caracteristic. Lipsa ei de crispă detensionează și lectorul, fără ăca scriitura să decadă în banalitatea cotidiană. Florica Bud are darul de a însufleți pagina de epică eseistică prin sensibilitate netrucată și un simț genuin al echilibrului. Alternanța « pagini pline »/ « pagini libere » atestă firescul unei compoziții doar în aparență savante.

[Aici ar fi trebuit să urmeze o PAGINĂ
LIBERĂ – glossă despre echilibristica ideilor
într-un romanț feminin ce se revoltă împotriva
feminismului...]

Florica Bud își atinge, paradoxal, maturitatea stilistică tocmai “copilărindu-se” inimitabil, atunci când se decide să ia pe cont propriu bătălia cu billclintonienii. N-o face, însă, de pe poziția monicelor! Preferă rolul de observatoare – deloc imparțială! – din partea unei ligi a femeilor dezamăgite – nu și patetice. Sarcasmul cu care traversează melodrama posibilă a relației dintre bărbați și femei o atestă ca pe cea mai revoltată dintre tolerante, fără a-și pierde, totuși, statutul de cea mai tolerantă dintre revoltate.

[Nu-i așa că s-ar potrivi, acum, o PAGINĂ
LIBERĂ – cântecel de leagăn pentru adormit vigilența
de tip „macho”?]

Calitatea dintâi a acestei cărți este că nu impune neapărat o concluzie. Chiar îngrozitor de deficitari la capitolul tandrețe, bărbații sunt teribil de necesari în logistica iubirii. Mulțumesc Floricăi Bud pentru politica prozei sale, singura capabilă să stabilească un armistițiu – preț de o PAGINĂ LIBERĂ – în razboiul amoros de o mie de ani... și încă o mie de ani...

**Dan-Silviu Boerescu,
un billclintonian convins**